

Registered at the G.P.O. Sydney, for transmission by post as a periodical.

LETO XIX.

APRIL, 1970

ŠTEVILKA 4

MISLI

MISLI

(Thoughts)

Mesečnik za versko
in kulturno življenje
Slovencev v Avstraliji

★

Ustanovljen leta
1952

★

Urejuje in upravlja
P. Bernard Ambrožič
O.F.M.

6 Wentworth St.,
Point Piper, N.S.W., 2027
Tel.: 36 1525

★

Naročnina \$3.00
Čez morje \$ 4.00

★

Naslov: MISLI
P.O. Box 136
Double Bay, N.S.W. 2028

★

Tisk: Mintis Pty. Ltd.,
417 Burwood Rd., Belmore,
N.S.W. 2192. Tel. 759 7094

KNJIGE DOBITE PRI MISLIH

SHEPHERD OF THE WILDERNESS — angleška knjiga o Baragu — \$ 1.

"SRCE V SREDINI", spisal Vinko Brumen. Življenje in delo dr. Janeza Evangelista Kreka. Vezana \$4, broširana \$3.

ČLOVEK V STISKI, spisal psiholog Anton Trstenjak — \$ 1.

BARAGA — slovenska knjiga, spisala Jaklič in Solar. — \$ 1, poština 40c.

ROJSTVO, ŽENITEV IN SMRT LUDVIKA KAVŠKA — povest, spisal Marijan Marolt — \$ 3.

DOMAČI ZDRAVNIK (Knajp) — \$ 1.50.

ZA BOGOM VREDNA NAJVEČJE ČASTI — Spisal dr. Filip Žakelj. Krasna knjiga o Baragovem češčenju Matere božje. — \$ 2, poština 40 c.

"MEDDOBJE",

DESETI LETNIK, številka 4 — 6.

Zvezek šteje 160 strani. Dotiskan je bil že v oktobru 1969. Preden je prišel do nas in smo našli čas za branje — je poteklo pol leta . . .

VSEBINA je bogata. Najprej tri strani pesmi Karla Mauserja. Zares lepih! Sledita dve razpravi o dialogu. Avtorja: Mirko Gogala in Vinko Brumen. Globoke misli, potrebne, za zabava niso. — "Japonec" Vladimir Kos prispeva "Opero v zelenem", pesnitev, dejal bi: v orientalskem slogu. — France Papež ima prodirno razpravo: Podoba človeka pri Ivanu Cankarju. — Papež je prispeval še poslovenjeno delo: Umor v katedrali, leposlovje. Sem spada tudi "odlomek iz romana" OSVOBOJENJE. Piše Lojze Ilija, drugače kot smo vajeni od njega. Dr. Alfonz Čuk ocenjuje Brumnovno knjigo: ISKANJA. — Končno tržaški profesor Martin Jevnikar poroča o knjigah novejših dobe, ki so izšle v domovini in za mejami. Zelo dobrodošlo! Malokdo utegne sam prebrati toliko knjig, vsaj malo bi jih pa rad poznal marsikdo. Taki — kolikor "nas" pač je — smo Jevnikarju iz srca hvaležni. Za ves pričujoči zvezek MADDOBJA pa Slovenski Kulturni Akciji v Argentini. — Cena zvezku: \$ 3.

MOHORSKE KNJIGE IZ CELOVCA

je še vedno dobiti pri MISLIH

4 knjige, cena \$ 3:50

Poština 60 c. Naročajte!

IZ RAZPRAVE: DIALOG MED NAMI

Vinko Brumen v Meddobju

KONCILSKI DOKUMENTI se ponovno sklicujejo na "znamenja časa", ki nam narekujejo, da iščemo novih oblik in načinov v človeških skupnostih. Med temi novimi oblikami je tudi dialog.

Dialog je zlasti v korist vodenju in urejevanju življenja v občestvu. V dialogu morejo voditelji bolje razbirati težnje občestva, vodeni pa imajo možnost, da sodelujejo pri krojenju skupne prihodnosti. Tudi če zmerom ne morejo uveljaviti svoje volje, jim ostane vsaj zavest, da so se mogli izraziti, da je bilo njihovo mnenje poslušano in tehtano.

V čem je tedaj toliko omenjani in toliko obrekovani dialog ali "razgovor"? Najprej v pripravljenosti drugega poslušati in ga skušati razumeti; razumeti, kaj misli, in razumeti, zakaj tako misli. Nato pa v pripravljenosti tudi dejansko se pogovoriti z njim, če je tudi on pripravljen na to in kadar je.

Dejanski je torej dialog poslušanje tujega spoznanja in razodevanje svojega. Lahko dialogorami s kom celo, če on noče, a to ni popoln dialog. Lahko se jaz zanimam, kaj drugi misli, zakaj tako misli in kaj ima proti mojemu mnenju. Tako s svoje strani enostranski "dialogiram". S tem sem pripravljen na pravi dialog, ko bo tudi drugi dozorrel zanj in bo prav tako hotel dialogirati.

Dialog ne pomeni, da moram že zaradi tega, ker dialogiram, v čemerkoli dati drugemu prav — ali kakorkoli doseči neko soglasje. Smem in moram razodeti svoja spoznanja, smem pričakovati, da jih drugi posluša in presoja. Če jih ne sprejme, imam pravico zvedeti razloge za odklonitev. Ko jih zvem in so zadostno tehtni, morem seveda svoje mnenje zopet pretehtati. Če spoznam za potrebno, tudi popraviti ali vsaj dopolniti.

Prav tako sem jaz dolžan poslušati mnenje drugega in razloge za njegovo mnenje. Če me ne prepričajo, moram povedati razloge, zakaj me ne prepričajo. Če imam razloge drugega za napačne, moram to utemeljiti. Oba morava iskati samo resnico in to tudi v kritiki. Krivico dela, kdor mišljenja drugega le pavšalno zavrača, pa zavračanja ne utemelji. Krivico mu dela, ker mu ne nudi pomoči, do katere ima pravico.

Na kratko bi torej mogli reči: Bistvo dialoga je v tem, da prisluhnemo, k a j misli drugi in z a k a j tako misli; da povemo, k a j mi mislimo in z a k a j ; da pri tem vsi iščemo resnico, ne pa svoje zmage. Kadar in kolikor kateri uvidi, da ima drugi res prav, ta prav sprejme in svoje mnenje dopolni ali popravi. Če ne more uvideti, v čem ima nasprotno mnenje prav, to pove in utemelji, ostane pa pri svojem.

Vsi pa ostanemo pripravljeni na nadaljnji študij in ponovno izmenjavanje misli. Tak naj bi bil dialog med nami!

KOMUNISTIČNA MORALA

P. Al. Kukovica, slov. jezuit.

(Zgoščeno)

OB GORNJEM NASLOVU se bo morda komu pojavilo vprašanje: ali je pri komunizmu sploh mogoče govoriti o kakšni morali? Komunizem se nam navadno predstavlja kot sistem, ki ne v teoriji ne v praksi ne pozna kake morale. To res drži, če imamo v mislih moralna načela, ki jih nalaga Bog ali vsaj naš odnos do bližnjega. Vendar vemo, da tudi komunizem nalaga svojim pripadnikom neka pravila ali norme, po katerih morajo uravnavati svoje ponašanje. V tem obstaja komunistična morala in o njej želimo tu spregovoriti.

Partija je komunizmu vse

Glavne politične teorije komunizma so: nauk o komunistični partiji, nauk o revoluciji, nauk o državi, nauk o diktaturi proletariata in nauk o imperializmu.

Komunistična partija je komunizmu "avant garda", edini "zavestni vrhunec" proletariata. Samo partija ima polno zavest, le ona ve, kaj je prav in kaj ne. Ona odločuje, kaj je treba storiti in kaj opustiti, proletarci kot posamezniki te zavesti nimajo, zato se partija nikoli ne dá voditi volji množic. Sama mora množicam vsiliti svojo voljo. Partija je organizacija, ki sestoji iz poklicnih revolucionarjev. Udje partije morajo z železno disciplino ubogati vodstvo. Edino partija more uresničiti upanje človeštva na dokončno blagostanje in srečo v brezrazredni družbi.

Partija vodi revolucije, ki so ji nujno potrebne za doseg cilja. Čeprav v bistvu ni nujno, bo vendar komunistična revolucija vedno nasilna in krvava, ker se bo "sovražnik proletariata" vedno branil. Uspela revolucija prinese s seboj oblast komunistične partije in ona potem do kraja obračuna z morebitnimi preostanki nasprotnikov, če jih ni že revolucija sama do kraja iztrebila.

Oblast partije v državi se vrši v obliki "diktature proletariata". To izvrševanje oblasti je brezobzirno, ni navezano na kake zakone ali pravila. Vsa sredstva so dobra, da le vodijo k cilju. Edini cilj pa je: uničiti nasprotnike komunizma. Pogosto je za vzdrževanje oblasti potrebno nasilje. Ni redko, da se partiji zazdi nasilje potrebno tudi napram udom proletariata samega.

Partija je vir morale

Po komunističnem nauku je zmaga komunizma na svetu neizogibna. Zgodovinski razvoj se vrši po nujnih zakonih, zato ni sile, ki bi mogla ta razvoj ustaviti ali preusmeriti. Ko bo nastopilo končno stanje komunizma, ko bo prišlo do brezrazredne družbe, tedaj bo prenehala partija in država, prenehalo bo tudi nasilje. Podružabljenje proizvodnih sredstev — tovarn itd. — bo privedlo do velikega blagostanja in dokončne oblike družbe. Ljudje bodo rešeni vsega zla, v popolni sreči se bodo lahko predajali kulturnemu odevstvom — človeštvo do doseglo pravi raj na zemlji. . .

Dosega tega cilja je po nauku komunizma edina in brezpogojna moralna zapoved. Vse, kar vodi k temu cilju, je dobro, vse, kar ovira pot do tega cilja, je moralno slabo, prepovedano. Ker pa je cilj mogoče doseči le z zmago komunistične partije, je samo to moralno dobro, kar partija ukazuje. Vse, kar se partiji upira, je moralno zlo. V tej perspektivi je treba gledati na vse početke prepričanih komunistov. Komunist mora biti vedno pripravljen podrediti vse svoje delovanje in nehanje ukazom in potrebam partije. To je zanj edino moralno pravilo, drugih pravil ne pozna.

Ako komunist prizna poleg partije še kako drugo moralno pravilo, morda vsaj še svojo vest, s tem samo dokazuje, da še ni dozorl komunist, da se še ni otesel predsodkov kapitalistične morale. Nравna dobrota ali zlost človekovega ravnanja se torej meri samo po tem, kako je v skladu ali neskladu z ukazi partije. Spoštovanje do staršev, skrb za zdravje in življenje bližnjega, nравna čistost, resnicoljubnost, spoštovanje tuje imovine itd. — vse to je lahko po komunistični morali dobro, lahko pa tudi slabo. Vse odvisi od tega, če služi ali ne služi načrtom in namenom partije. Z drugo besedo: če služi ali ne služi prihodnosti komunističnega raja na zemlji.

V razvoju morale — tako pravi komunistični nauk — je treba ločiti dve stopnji. Prva stopnja je morala do razredne družbe, ki jo hoče komunizem razdreti. Na tej stopnji se komunist ravna po načelu: Komunistična morala mora služiti uničenju kapitalizma! Na tej stopnji je vse dovoljeno: laž, prevara, uboj, umor, izdaja, kriva prisega, prelom mednarodnih pogodb, sploh vse, kar služi delu za uničenje kapitalizma.

Druga stopnja v razvoju komunistične morale nastopi, ko je revolucija uspela in je na vladi partija. Komunist se oprime drugega načela: Moralno je vse, kar služi utrditvi partijske oblasti. Vsa tista dejanja, ki so bila komunistu moralno dobra na prvi stopnji, so lahko zdaj moralno slaba. Dobro je bilo, ko si varal kapitaliste, jim lagal, jim delal vso mogočo škodo, jih celo moril, ker s tem si rušil kapitalizem. Gorje ti pa, če zdaj enako ravnaš do predstavnikov partije! Uganjaš podlo nemoralno, po tebi bo!

Nemoralna morala. . .

Komunistična morala, kot smo jo razložili, je v očitnem nasprotju s človekovim prirojenim čutom in zdravim pametjo. Ali je treba sploh to dokazovati? Komunistična morala je po komunističnem nauku vezana na zakone gole snovi, materije. Isto velja za vse druge filozofske iznajdbe komunizma. To pa pomeni, da se človeku ne prizna svobodna volja, po kateri bi se lahko sam odločal, kaj bo storil in česa ne. Po tem naziranju človek za svoja dejana sploh odgovoren ne more biti. Nemoralno dejanje bi bilo le znak, da človek ni bil dovolj "zdresiran" za določeno vrsto dejanj, ni se pa njegova volja zavestno uprla ukazom partije. Ravnal je torej nesvobodno — kako da ga ima kdo pravico kaznovati?

Komunistični ideologi uvidevajo, da so tu ujeti v nelogičnost svojega marksizma. Vendar si ne upajo odkrito tajiti vsake svobode. Tudi oni se zavedajo, da je morala možna le tam, kjer je svoboda. Pri živalih ne govorimo o morali, ker ne moremo govoriti o svobodni volji. Zato je že besedilo pri Marksu v tej zadevi dvoumno. Po eni strani se zatrjuje, da je gospodarski proces v smislu komunizma neizbežen sam po sebi, na dru-

gi strani se vendar zahteva človekovo sodelovanje pri tem procesu — človekovo svobodno sodelovanje! To je v kričečem nasprotju z materializmom, ki je temeljna podlaga vsemu komunističnemu nauku.

Vidimo: najšibkejša točka komunistične morale je vprašanje človekove svobode ali nesvobode.

Viri moralne obveznosti

Veren človek se zaveda: Bog mi to in to ukaže, Bog mi to in to prepoveduje. Njegova morala mu je dana po veri v Boga.

Liberalci bo morda dejal: vest imam, ta mi narekuje. Morda se ne bo vprašal, od kod mu je dana vest, vendar svoj notranji glas posluša. Ako in kadar ga ne posluša, dobro čuti, da je zagrešil nekaj nemoralnega.

Humanist ne pozna Boga, nima poslušati niti za svojo vest. Vsaj tako si humanista lahko predstavljamo. Ima pa čut do sočloveka, ta čut mu narekuje, kaj je moralno in kaj ni.

Komunist? Kdo ga obvezuje? Partija! In kaj je partija? Skupek ljudi, ki so pač ljudje kot on sam. Od kod ima ta skupek ljudi pravico, da mi narekuje absolutne obveznosti? Obveznosti, ki naj jih sprejemem za ceno velikih žrtev, morda celo za ceno življenja?

Na to nujno in silno vprašanje komunizem nima zadovoljivega odgovora. Komunistična morala visi v zraku. Nima pametne utemeljitve. Lovi se za besede, razloge nadomešča z nasiljem. Komunizem je v svojih koreninah vsestransko zgrešen nauk.

Sploh je ves komunistični filozofski sestav bolj stvar slepe vere kot stvar razuma in pametne utemeljitve. ("Družabna pravda.")

IZ BISTRICE V PREKMURJU

Tam imajo kar tri Bistrice: Zgornjo, Srednjo in Spodnjo. Vse tri so v župniji Črenšovci. Zlasti Zgornja Bistrica je tako oddaljena od župnijske cerkve, da so si Bistričani od nekdaj želeli postaviti lastno in se "osamosvojiti." Iz raznih razlogov se jim to do zdaj ni posrečilo.

Letos pa je po poročilih gradnja nove cerkve zagotovljena. Sami bi si je ne upali graditi, pa so se zavzeli za to dobro reč Prekmurci v izseljenstvu, zlasti v Ameriki in Kanadi. Z vsa podjetnostjo vodi priprave za cerkev in zbiranje darov ga. Gizela Hozjan v Združenih državah. Je namreč sa-

ma bivša Bistričanka. Iz njenih poročil izhaja, da je zbrana že polovica vsote, ki jo zahteva proračun.

Ga. Hozjan se obrača tudi na Prekmurce drugod po svetu — ne nazadnje v Avstraliji. In res so tudi tukajšnji Prekmurci že zbrali nekaj stotakov in poslali čez morje. Tudi tu imamo prave Bistričane — med njimi zlasti Bistričanko go. Maričko Ritlopovo v Earlwoodu, NSW., ki jo je odbor v ZDA posebej pooblastil, da skuša kaj nabrati za novo cerkev v domači vasi.

Prekmurci Bistričani, pa tudi drugi, in končno vsi rojaki Slovenci v Avstraliji: **pomagajmo ji!**

OB PISMU SOBRATA IZ AFRIKE

P. Stanko Zemljak, NSW.

NISEM SE ŠE TOLIKO VŽIVEL v avstralski svet, da mi ne bi misli na vsako toliko uhajale nazaj čez morje. Seveda mi hite v domovino, ki mi je še vsa živa pred dušnimi očmi. Moram pa povedati, da se mi misli med potjo v Slovenijo rade ustavijo — v Afriki. Morda bi imele komaj kaj iskati tam, da se ni v Afriki naselil moj sobrat, misijonar med črnci. Pogosto razmišljam, v kako drugačen svet je prišel on od mojega tu v Avstraliji. Iz domovine sva odšla lani drug za drugim, oba brez osebnega poznanja tujega sveta — ni čudno, da drug o drugem ugibava, kako se nama godi tako daleč za mejami ljube domovine.

Morda ste že uganili, da govorim tu o sobratu frančiškanku, mlademu patru **Hugonu Delčnjaku**, ki je doma iz Nove cerkve pri Celju. List MISLI ga je že na kratko predstavil rojakom v Avstraliji v lanski decembrski številki. Prepričan sem, da boste tudi vi z zanimanjem brali kaj iz njegovih pisem, kakor sem jaz komaj čakal nanja. Zdaj že dovolj vem, da sva prišla vsak v svoj popolnoma različen svet.

Država TOGO leži ob Atlantiku malo nad ekvatorjem. Nastala je iz nekdanjih francoskih kolonij. Je ena najmanjših afriških držav, komaj za tri Slovenije, ljudi je pa v njej približno toliko kot v Sloveniji. Togo ima podobo pasu, ki se začne v gvinejskem zalivu in sega preko 700 km v notranjost Afrike. Njegova širina ni nikjer več ko 200 km. Glavno mesto Lomé je ob morju in število prebivalcev najbrž še ne dosega stotisoč. Hugo se je pa naselil v "mestu" Kande, 550 km proč. Pravi, da bi se takemu "mestu" v Sloveniji reklo "kup razmajanih bajt." Ima pa vendar nekaj uradov, sedež okrožja, pošto, šolo, policijsko postajo ter bolnišnico — brez zdravnika. Daleč naokoli je en sam zdravnik, v Depangu, 165 km proti severu.

Hiše v "mestu" Kande so nizke, okrogle, pokrite s slamo ali savansko travo. V deževni dobi jih preraste domače žito, ki se mu pravi mil in je nekoliko podobno slovenskemu sirku. To je najvažnejši poljski pridelek v ondotnih krajih. Služi pa tudi za glavno hrano črncev. Naj takoj povem, kako pripravljajo kosilo. Najprej osmukajo klasje mila, da dobijo zrno. Vejanje se vrši tako, da zrnje prelivajo iz posode v posodo, veter pa odnaša pleve. Moko si naredijo tako, da zmeljejo zrno z drg-

nenjem kamna ob kamen. Iz moke napravijo neke vrste polento. Jedilnega pribora ne poznajo. S prsti pomakajo vsak zalogač sproti v nekak sok, ki je navadno sluzast in zelo začinjen. "Meni se zelo upira, ker mi strašno smrdi", piše pater. Omenjeno polento jedo opoldne in zvečer, zjutraj pa, kar je zvečer ostalo. Vse to je pater slišal že od drugih, ko pa je bil po več dni na obiskih po deželi, se je sam o resničnosti pripovedovanja prepričal.

Hiše, zidane iz blata, ne vzdrže dolgo. Vsaka deževna doba jih razjeda. V sušni dobi jih popravljajo, vsaka tri leta je pa treba zgraditi nove. Sreča je, da jih to nič ne stane, samo nekaj dela je treba. V dveh tednih je nova hiša tu. Vse orodje, ki ga pri gradbi uporabljajo, je motika za izkopavanje zemlje. Iz nakopane zemlje naredijo blato in ga mešajo z nogami. Nato eden dela primerne blatne kepe, drug jih podaja "zidarju." Ta postavlja zid, ki je vijugast in tenak, le 15 cm. Ko je stavba končana, napravijo vhod v hišo. To se pravi, na najbolj primernem kraju preluknjajo zid. Oken te hiše nimajo. Strehe je treba popravljati vsako leto. Močni vetrovi in nevihte jih kmalu uničijo. Tudi še tako debela plast slame ne drži dolgo.

Naj bo zaenkrat dovolj, bom pa še drugič kaj povedal. Že zdaj si lahko mislite, da p. Hugo more domov poročati veliko več zanimivosti iz Afrike, kot jaz iz Avstralije . . .

ZELENI JURIJ

Fr. Bojc

Sveti Jurij prav slovesno
jezdi čez polje iz boja
in na konju bi prav resno
rad se držal, kot pristoja
takemu junaku to,
kakor on je bil in bo.

A ko v svoji časti, slavi
mimo trume glasne jaha,
ki ga v praznični opravi
čaka in v pozdrav mu maha,
mlado lice zdaj pa zdaj
razjasni mu nasmehljaj.

In na smeh poreden sili
morda tudi to junaka,
kar za njim se motovili
in v vrstah za njim koraka
radovaje se na glas,
da odmeva v mesto, vas.

Glej mladine to krdelo,
ki premaganega zmaja
vleče s sabo ter veselo
vriska in nad zmago raja
bojne pesmi pevajoč
in zmagalcu čast dajoč.

On to slavo res zasluži
zima je pred njim zbežala,
led potopil se v mlakuži
in pod mečem obležala
zmajeva mu je poašt,
ki je žrla mlado rast.

Kakor slaven in podjeten
je junaški svet Jurij,
vendar ni prav nič prevzetan
in napuh ga ne razburi,
ko še deklice lepé
na vseh potih ga slavé.

Lavor so mu ponujali,
da bi z njim v svet kazal slavo,
ali on se zanj zahvali:
"Ta naj tujcu šemi glavo,
meni pa je bolj ljubó,
kar domača tla dadó."

Sam si je ovil čelado
z nežnim bukovim zelenjem
in dovolil je v navado,
da med glasnim spet vrvenjem
sme za njim otroški rod
vleči mesto zmaja — hlod!

PRAV MALO JURIJEV JE MED NAŠIMI
ROJAKI. PA SE OD TEH SO NEKATERI GEORGI
PA PRAVIJO, DA JE PAPEŽ "ODSTAVIL"
SV. JURIJA, VSE KAŽE, DA SMO GA SLOVENCI,
KO SE TAKO OGIBLJEMO NJEGOVEGA
IMENA., REDKIM NAŠIM JURJEM: VSE DOBRO
ZA GOD.

P. Basil Tipka

Baraga House

19 A'Beckett Street, Kew, Victoria, 3101

Tel. 86 8118 in 86 7787

★ **VELIKA NOČ JE ZA NAMI.** Na veliki petek smo imeli lep večer in obrede pri lurški votlini, na veliko soboto pa nam vreme ni bilo naklonjeno. Proti večeru je začel razsajati pravi vihar z nalivi in točo, da ni bilo misliti na obrede na prostem. Proti pričakovanju se je cerkva za obrede in polnočnico kar napolnila. Prav tako so bile kar dobro obiskane vse tri maše velikonočne nedelje, zlasti deseta.

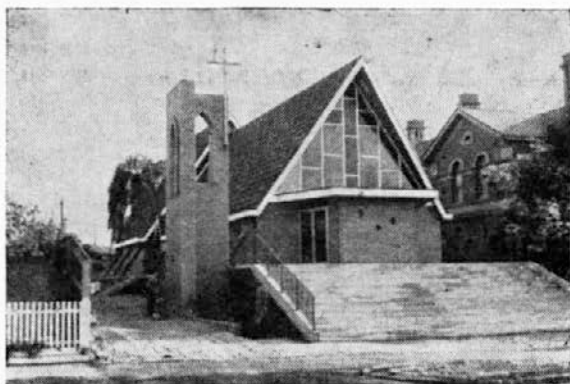
Tudi obrede cvrtne nedelje smo to leto imeli v cerkvi, ker je deževalo. Oljčne vejice nam je kot običajno poslal iz Adelaide g. Slavko Kralj, za kar se mu iskreno zahvaljujem. Bo treba še nekaj let, da bomo lahko nalomili veje z lastnih oljčnih dreves, ki sem jih nekaj zasadil za Baragovim domom. Sadike so se prijele in lepo rastejo.

Ves velikonočni teden je bil pri nas p. Stanko, da je sodeloval pri obredih in mi bil v občutno pomoč. Na veliko soboto pa je prišel med nas tudi bivši fant Baragovega doma Vladimir Miloš, ki je letos začel frančiškanski noviciat v Morningtonu. Želimo mu stanovitnosti na poti redovnega življenja.

★ Posebej bi se rad zdaj po veliki noči zahvalil s. Hilariji, ki tako lepo skrbi za cerkev in zakristijo. Zdaj o praznikih je bilo mnogo več dela in skrbi. — Posebna zahvala tudi s. Silvestri in cerkvenim pevcem za sodelovanje. Ubrano petje veliko pripomore k praznovanju.

★ Še nekaj naj omenim: ob koncu počitnic sta prejela prvo sveto obhajilo Lončarjeva Irena in Marjan (lepo ju je pripravil p. Stanko). Tudi nas je na naše prvo obhajilo spomnil prvoobhajanec velikega četrtka, Krčmarjev Danilo. Starši so lepo poskrbeli, da je redno prihajal k pouku. Dan spomina ustanovitve Presvete Evharistije je bil res pripraven dan za prvo obhajilo: brez dvoma nam vsem v spomin in opomin.

★ Poroke v tem času naj omenim tri: 7. marca sta si v slovenski cerkvi podala roke štefan Cek in

Ana Marija Bratina. Ženin je doma iz Hrušice, nevesta je bila rojena v Buenos Airesu v Argentini, od koder so se starši pred nekaj leti preselili v Avstralijo. Na velikonočno nedeljo sta se poročila Josip Horvat in Milica Lončarič. Ženin je iz Jarmin, nevesta iz Jalšovca, župnija Desinič. — 4. aprila sta se pred oltarjem srečala Stanislav Mrak in Viktorija Svetina. Ženin je iz Puštala, župnija Grgar, nevesta z Jesenic in krščena v Koroški Beli.

★ Letos je pri obredih velike sobote obšla nova krstna voda Ivana, prvorojenca cerkvenega pevača, bivšega fanta Baragovega doma, Ivana Horvata ter Otilije r. Žalik. Iz Balwyna sta ga prinesla botra Janez in Hilda Vidovič. — Ostali krsti tega meseca: 7. marca je bil krščen Erik Feliks, novi prirastek družine Adolfa Grandovca in Hermine r. Gorjanc, Preston, 15. marca pa Elena, hčerka Alojza Kumarja in Elsie r. Vogrig, Broadmeadows. — 16. marca so iz Richmonda prinesli Sali Alojza, sinka v družini Bedi Miftali in Marije r. Sadl. — V soboto pred cvetno nedeljo je bila krščena Pavla nova članica družine Josipa Rusaka in Ane r. Ludaš, Canterbury, za Ivico bodo klicali sinka družine Ivana Radmaniča in Irme r. Trojko, North Altona. Ta dan je obšla krstna voda tudi Julijano Margaretto, ki je osrečila dom Eduarda Vajdiča in Elizabete r. Golc, Lower Templestowe. — Na cvetno nedeljo (22. marca) je bil krst Viktorja Franciška, ki ga je Bog podaril družini Slavka Koprivnika in Theodore r. Reynen, Springvale. — Kar štirje krsti so bili na velikonočno nedeljo: Jože Pozvek in Anica r. Kranovič, North Fawcner, sta dobila Kristino, Franc Zgoznic in Marija r. Smrdel, Reservoir, sta dobila Johnnija Jamesa, družina Leopolda Jauka in Elizabete r. Šantak, Elwood, pa Tanjo Michelle. Tu je krščevala tudi družina iz N.S.W. (Jannali): Vladimir Juričič in Zvonka r. Ferjan: sinko je dobil ime John Vladimir.

V Adelaidi je 21. marca v cerkvi Kristusa Kralja, Lockleys, krščevala družina Ferdinanda Slevca in Elizabete r. Setnikar, Brooklyn Park: deklico bodo klicali **Nataša Kristina**.

★ Že zadnjič sem omenil, da je 4. marca zapustila solzno dolino gospa Karla Sluga, r. Vatovec. Rojena je bila 4. septembra 1894 v Čičariji (Skedanščina, blizu Kozine). Mož Ivan je že med pokojniki, enako dva od osmih otrok. Družina je živel v Trstu. Pokojna Karla je dospela v Avstralijo, kjer ima sina in dve hčerki, 2. januarja 1966. Do lanskega novembra, ko je morala v bolnišnico in so zdravniki napovedali skorajšnji konec, se je dobro počutila. V Winston Private Hospital-u je prejela zakramente za umirajoče, pol ure pred smrtjo pa še poslednji blagoslov.

V četrtek zvečer smo imeli v slovenski cerkvi rožni venec ob pokojničinini krsti, v petek pa mašo zadušnico, kateri je sledil pogreb na keilorsko pokopališče. — Duši pokojne Karle večni mir, žalujem otrokom in sorodstvu sožalje!

★ Isti petek zvečer, ko smo pokopali gospo Sluga, je v South Melbournu avto podrl Jožeta Resnika, ko je hotel prečkati cesto. Prepeljali so ga v Prince Henry Hospital, kjer so ugotovili hude notranje poškodbe. Popoldne v soboto so ga operirali, zvečer istega dne je poškodbam podlegel.

Jože Resnik je bil rojen 1. junija 1934 v Konjici (p. Polšnik). Po poklicu je bil rudar. Iz Avstrije je na ladji "Sydney", emigriral v Avstralijo kamor je došel 24. avgusta 1959. Se ga dobro spominjam iz Bonegille in tudi v Kew je svoj čas rad prišel. Po nesrečni poroki po prokuri se je zaprl vase in ni več iskal družbe. Delal je v Port Melbournu.

V sredo 11. marca smo krsto s truplom pokojnega Jožeta prepeljali v slovensko cerkev, kjer je ostala preko noči. Naslednji dan je sledila maša, nato pa smo ga pokopali na slovenskih grobovih v Keilorju.

Jože v domovini zapušča očeta, kateremu sem takoj sporočil žalostno novico. Mi pa se pokojnika spominjamo v molitvah!

★ Med slovenske grobove smo 17. marca sprejeli tudi krsto Franja Kamenarja, ki je umrl za posledicami operacije pljuč 12. marca v Queen Victoria Hospitalu in ni imel nikogar, da bi oskrbel pogreb. Pokojni Franjo je bil rojen 12. novembra 1916. na Reki. Kot mornar je prišel leta 1951 na ladjo v melbournsko pristanišče in zaprosil za azil. Živel je v Carltonu zagrenjeno življenje brez pravih prijateljev in znancev. Naj počiva v miru božjem!

Misli, April, 1970

★ Mesec maj, posebej Mariji posvečen, bomo proslavili s šmarnično pobožnostjo. Res nam ne bo mogoče imeti šmarnice sleherni večer, a nekaj jih bomo imeli ter jih bom sproti objavljali. Gotovo pa bomo združili šmarnično pobožnost z vsemi nedeljskimi mašami. Ne pozabite tudi na zapovedan **praznik Vnebohoda Gospodovega** (četrtek 7. maja), ko imamo poleg jutranje maše ob sedmih tudi večerno mašo ob pol osmih!

★ Za maj imamo na sporedu v Baragovi dvorani pod cerkvijo dve kulturni prireditvi. Prva je **MATERINSKA PROSLAVA**, ki jo prireja naša slovenska šola na prvo majsko nedeljo (3. maja) po deseti maši. Otroci nas z nastopi še nikoli niso razočarali. V kolikor mi je znano, bo nastopil z nekaj pesmimi naš cerkveni pevski zbor, pa tudi folklorna skupina pod vodstvom Setnikarjeve Dragice se že vadi za to proslavo. Vstopninski darovi bodo v prid slovenski šoli. Vsi, zlasti pa naše mame, vljudno vabljeni!

Druga prireditev bo **KONCERT komornega orkestra** (The Baroque Ensemble) Pavla Coppensa, ki bo v nedeljo 31. maja ob 4:30 popoldne. Kot nam je Pavle lani priredil zelo lep cerkveni koncert, hoče zdaj s povečanim orkestrom za nas nastopiti v dvorani. V tem našem zmešanem modernem času, ko celo na radiju ne slišiš drugega kot kričanje in ropot, je pravi užitek sesti in uživati ob izvajanju klasične glasbe. Slišali bomo Telemannovo "Uverturo starih in novih narodov" ter Piano Concerto no. 17, dalje Bassoon Concerto skladatelja Vivaldija ter Haydnovo šesto simfonijo. Vsi ljubitelji glasbe vljudno vabljeni. Vstopninski darovi bodo za kritje dolga na naših orglah.

★ Pa spet nekaj o pravlji, ki ni pravljica: Čestitke naši profesorici Anici Srnečevi na napredovanju. Vodstvo šol jo je izbralo za tutorja: dva dni v tednu nadzira po raznih šolah učitelje pri pouku jezikov. Brez dvoma si je naša mlada vzgojiteljica v kratkem času osvojila lep položaj na šolskem polju. (Anica, če sem kaj napak napisal, pa nam sama razloži dolžnosti svojega službenega mesta!) Še enkrat: čestitke! (Tudi v imenu MISLI! — ur.)

PO ZELO MILI ZIMI v domovini so pričakovali tudi zgodnjo pomlad, pa jih je prevarilo. V ponedeljek 2. marca je začelo snežiti in to se je vsaj do srede meseca ponavljalo vsak dan. Naleto se je kar veliko snega in ga prav počasi jemalo. Preden ga je nekaj vzelo, je prišel drug. Mraza je pa bilo samo toliko, da se je sneg vzdržal.

EXPO '70 — ODPRT

JAPONSKO MESTO OSAKA bo vsaj za šest mesecev v mislih in pred očmi milijonov. Saj jih samo na obisk te svetovne razstave pričakujejo kakih 50 milijonov. Koliko je pa drugih, ki bodo samo poslušali, brali opise in gledali na filmih to "največjo vseh svetovnih razstav."

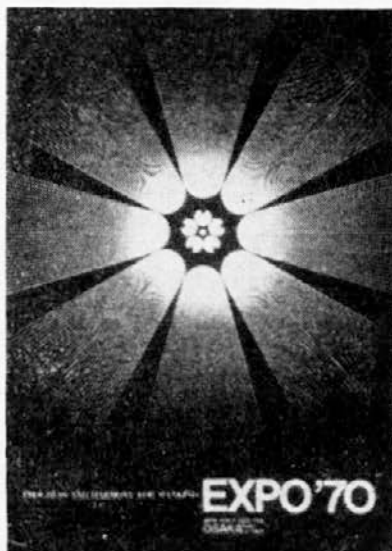
Zapišimo nekaj zanimivosti o velikekm japonskem mestu OSAKA. Pravijo, da je največje industrijsko središče vsega Orienta.

OSAKA leži tik ob morju v južnem predelu največjega japonskega otoka Honshu. Varuje jo zelo lep morski zaliv ob ustju reke Yodo. Reka se izliva v morje v številnih vejah, ki po njih plavajo gondolam podobni čolni. Marsikoga Osaka spominja na Benetke. Takoj nad mestom stoji mogočen grad v čisto orientalnem slogu. O njem je rečeno, da je največja zgradba na Japonskem. Gradilo ga je baje 40,000 delavcev polna tri leta.

Osaka je dvakrat večja od Sydneya, saj šteje blizu 4 milijone ljudi. Je središče japonskega gospodarstva. Denarni posli so v mislih ogromne večine. Ko se trgovci in podjetniki srečujejo, se ne pozdravljajo z voščilom za dober dan ali dobro jutro, pozdravljajo se z vprašanjem: Ali delaš dobiček? Morda tudi v nekoliko milejši obliki: Kako gredo posli?

Nad mestom stoji mogočen grad

Vendar je Osaka pomembna tudi v kulturnem pogledu. Kljub nad vse živahnemu prometu na kolesih in nogah vlada v mestu izredna čistoča, ki že sama kaže visok smisel za kulturne vrednote. Gledališča in umetniške prireditve privlačijo tisoče domačinov in tujcev. Mnoga poslopja, ki služijo kulturnim namenom, so že sama prave umetnine.

Morda nas zanima vprašanje: ali je kaj katoliških cerkva v tako ogromnem eksotičnem mestu?

Beremo, da jih je 20. Največja med njimi je katedrala, ki so jo postavili leta 1963. Je torej še zelo nova. Prostora ima za 2,000 vernikov. Spada med najveličastnejše cerkve Orienta. Načeluje ji nadškof, domačin, ki ima na skrbi blizu 50,000 katoličanov v mestu in okolici. Krščanstvo na Japonskem sploh zelo počasi napreduje in teh 50,000 katoličanov je raztresenih med 12 milijoni drugovercev ali brezvercev.

Druge cerkve v Osaki so različne velikosti, nobena se ne more niti približno meriti z novo katedralo. Najbolj zanimiva je morda tista, ki je posvečena sv. Francišku Ksaveriju in stoji na ravni strehi neke večnadstropne banke. Je videti kar velika in ni brez — zvonika.

O razstavi sami bo dovolj brati in slišati. Tisti, ki radi sedite pred televizorjem, se boste počutili, kakor da ste v sami — OSAKI.

Pepe Matulj

Pravijo, da je bil eden ameriških predsednikov mož kratkih besed, njegova žena pa ne. Prišla je nedelja, predsednik je šel v cerkev. Žena se je slabo počutila, je ostala doma. Ko se je predsednik vrnil iz cerkve, mu je pravila:

"Veš, saj nisem ravno hudo bolna. Res me je nekaj prijejo, da sem že mislila zdravnika klicati. Pa je hitro odleglo. Zdaj mi je že skoraj žal, da nisem šla s teboj v cerkev. Če človek ni zares bolan, se mu zdi nedelja kar prazna brez poti v cerkev. Ti gotovo enako čutiš, dragec, zato zlepa ne izostaneš iz cerkve ob nedeljah. Ali ni tako?"

"Mgm!"

"Danes je gotovo imel pridigo tisti minister, ki je še na obisku pri nas iz New Yorka. Imeniten pridigar je, prav žal mi je, da ga nisem slišala. Njegovo pridigo od pretekle nedelje imam še vso v spominu. No, vesela sem, da si ga ti slišal, mi boš pa povedal, kaj je pridigal. Kajne, da je bil prav tisti?"

"Bil."

"No, saj sem vedela. Bilo bi res škoda, če bi ne ostal pri nas več kot za eno nedeljo. Goto-vo je bila cerkev spet natlačena in vseh oči so visele na pridigarju od začetka do konca. In tudi petje je najbrž spet sam vodil. Joj, kar slišim, kako je grmelo po cerkvi, ko ima mož tako čudovit glas in zamahi njegovih rok kar vlečejo glavo-ve iz grl navzočih? Ali ni bilo tako, dragec?"

"Bilo."

"Saj sem kar vedela. In tudi njegovo pridigo kar slišim. Ono nedeljo je govoril o ljubezni do Boga. Ne morem si pa prav misliti, kaj je bil predmet njegove pridige danes. Le na kateri predmet je mogel skočiti od ljubezni do Boga? Preden se mi kaj posveti, bo le dobro, če mi ti poveš. Kaj je bil torej predmet njegove pridige danes?"

"Greh."

"Greh, praviš? Jaz sem pa le mislila, da je danes govoril o ljubezni do bližnjega. No, saj morda je, pa ti nisi vsega dobro slišal. Saj veš, včasih si malo naglušen. Imam izkušnjo s teboj. Kadar je veliko mokrote v zraku, zelo pritiska na bobnenek tvojega desnega ušesa. No, je pa tudi lahko, da si nisi vsega zapomnil, čeprav si slišal. Ugibam, kaj je rekel o grehu. Seveda se dá veliko povedati o tej pošasti. Sem že velikokrat poslušala pridige o grehu. Povej mi, kakšno stališče je zavzel današnji pridigar do greha?"

"Zoper!"

Če sta potem še govorila, ne vemo. Zgodovina molči.

Jezuit Miha Žužek piše v ljubljanski reviji:

NEKI SLOVENSKE KLERIK je opravil duhovne vaje z duhovniki neke v inozemstvu. Ko se je vrnil, je pripovedoval: Srečni bodite, da nimate takih problemov kot oni tam zunaj. Čutijo, kako postajajo vedno bolj odveč, družba jih postopoma izloča, življenje teče mimo njih. . .

Odgovoril se mu: Kar se tega tiče, naj se pridejo k nam učit. Nas družba ni le postopoma izločala, ampak nas je kar z dekretom izločila. . . A zaradi tega se nismo čutili prav nič izločene. Če smo ločeni od oblasti, nismo ločeni od ljudstva. Prej nasprotno. Naši duhovniki so kljub zoženemu delokrogu imeli dela čez glavo. To zoženje je bilo v mnogih pogledih koristno. Morali smo se posvetiti "edinemu potrebnemu". Ne samo zakramentom, še bolj božji besedi, zlasti pri verouku. In — prav nobenega dolgočasje nismo občutili.

Nič nimam proti pametni ločitvi države od cerkve, ki lahko koristi obojestransko — po načelu: svobodne verske skupnosti v svobodni državi. Ne more me pa navdušiti "ločitev", ki eno možnost — konkretno: dialektični materializem — naredi za državno religijo, jo vsiljuje po šolah, ji daje monopol nad družbenimi običaji, in tako dalje.

V SPOMIN NA OBISK

ŠKOFA DR. JANEZA JENKA

DARUJEMO

Za Slovenik

\$20: Slavko Tomšič, P.B.A.; \$10: Cvetko Falež; \$8: L. Martin; \$6: Tomaž Možina; \$5: dr. M. Colja; \$4: Fred Brežnik, Franc Valenčič; \$3: Neimenovan;

\$2: Štefka Smole; \$1: Ivan Mohar, Heda Stankovič.

Dne 10. marca je bilo poslanih v Rim \$400 — za pirhe. Msgr. Jezernik je poslal lepo zahvalo vsem darovalcem in voščil veselo Alelujo. Na novo (za prihodnjih 400) je v zbirki \$63. **Prisrčna hvala vsem!**

Napovedanega podrobnega poročila o stanju zadeve SLOVENIK žal za aprilsko številko nismo prejeli.

Izpod Triglava

ŽELEZNICA PRESNICA—KOPER je prešla v oskrbo transportnega podjetja v Postojni. Poprej jo je upravljala Luka Koper. Razlogov za to spremembo nismo zvedeli. Poročajo, da bo treba progo elektrificirati in tako povečati njeno zmogljivost. Stroški za to so preračunani na 70 milijonov dinarjev. Po tem zboljšanju proge mislijo uvesti tudi potniški promet med Koprom in notranjostjo Slovenije.

V ŠEMPETRU V SAVINJSKI DOLINI že dolgo poznajo podzemeljsko jamo, ki ji pravijo Pekel. Skozi jamo teče potok z imenom Peklenščica. Domačini niso nikoli silili vanjo, že zaradi imena so se ja menda ogibali. Kljub temu so se naši ljudje, ki so v teku časa odnesli iz jame lepe kapnike in jamo skoraj izpraznili. V novjšem času je prišla na dan blizu tam nova jama, ki je 120 metrov dolga in ima krasne kapnike in druge podzemeljske tvorbe: zavese, ponvice, jererca itd. Oblasti so jamo vzele v zaščito, da ne bo še ta postala plen nepoklicanih "ljubiteljev" podzemljskih čudes.

DR. LEONID PITAMIC ni dobil priznanja o priliki praznovanja 50 letnice slovenske univerze, v Ljubljani pač pa je o njem veliko povedala TRIBUNA, glasilo slovenskih visokošolcev. V lepem članku je list naštel ogromne zasluge dr. Pitamica za slovenko kulturo in navedel njegove časti, ki jih je Pitamic prejel v tujini. Dopisnik v "Družini" zaključuje, da se je to zgodilo z očitnim namenom pokazati na veliko pomanjkljivost, da Pitamic ni bil počaščen s častnim doktorstvom.

LETALIŠČE NA BRNIKU mislijo razširiti in opremiti iz vsemi potrebnimi objekti za povečan letalski promet. Vse udobnosti za potnike bodo posebej za domačine, posebej za tujce. V načrtu je, da bodo vsa izboljšana končana do konca leta 1975. Od nekod je bilo slišati, da bi bilo pametno slovensko letališče prenesti drugam, najbolje baje v okolico Brežic. Tam bi bilo bolj varno in dosti bolj priročno vsem Slovencem. Iz zgorajšnjega načrta je pa videti, da odgovorni na kaj takega ne mislijo.

NASLOV "KMEČKI ČLOVEK" gre danes že manj ko četrtini Slovencev. Seveda pa ostale četrtine še niso "gospoda." Po veliki večini spadajo med "delavce." Število kmetov pada leto za leto. Nad polovico kmečkega prebivalstva ima samo še sedem občin na Štajerskem in v Prekmurju.

NA PROŠNJO ŠKOFOV ZA PRAZNOVANJE BOŽICA kot dela prost dan, je prišel uraden odgovor: "Praznovanje božiča ne ovira noben pravni akt SFRJ. Verniki, ki to žele, ga lahko praznujejo še dalje na način in v obliki, ki jo smatrajo za najbolj primerno." S to ugotovitvijo, ki ni nikomur nova, je pa tudi povedano, da bo v Jugoslaviji božič še nadalje ostal deloven dan.

KOPRSKI ŠKOF JANEZ JENKO je k gornjemu zapisal v Družini: "Nemogoče je praznovati veliki božični praznik kot to narekuje krščanska zavest, a hkrati ga imeti za deloven dan. Logično je torej, da vsak kristjan, ki po svoji želji hoče praznovati božič, predhodno to javi na svojem delovnem mestu. Kot svoboden državljan ima vsak veren kristjan pravico praznovati božič na sebi najbolj primeren način". — To bi se reklo: sam si naredi božič za nedeloven dan! Kdo ti kaj more?

SAMOSTAN KARTUZIJE V PLETERJIH na Dolenjskem je bil pred malo leti obsojen na razpust. Misel je prišla od strani vrhovnega vodstva reda. Kazalo je, da se zaradi pomanjkanja naraščaja samostan ne bo mogel držati. Nekateri menihi so takrat kar odšli v druge dežele in se priključili ondodnim samostanom. Nekateri so pa ostali in se odločno zavzeli za nadaljnji obstoj samostana v Pleterjih. Po nekaj letih kaže, da ne brez uspeha. Dobivajo novince za duhovnike in brate. Vsaj dva patra, ki sta odšla drugam, sta se že vrnila. Med novici niso le kaki mladinci, ki so komaj končali šole ali pa še niti ne. Eden je gozdni inženir, eden zdravnik, tretji izučen vrtnar in tako dalje.

OGREVANJE CERKVA v zimskih mesecih prihaja v Sloveniji bolj in bolj v navado. Poročajo, da je že blizu 50 cerkva, ki jih ogrevajo. Nekateri poskusi se niso obnesli, oprijemljejo se drugih. Naprave za ogrevanje prihajajo iz Nemčije in Italije. Ni videti, da bi jih začeli izdelovati doma. Niso vse te naprave primerne za vse cerkve, drugačne so mogoče v mestih, drugačne na podeželju. Vse pa stanejo lepe denarce.

V ŠENTRUPERTU NA DOLENJSKEM ima kmet Kozlevčar svoj privatni muzej s predmeti visoke vrednosti. Nad tisoč starinskih znamenitosti lahko pokaže. Med temi je 200 pečatov nekdanjih slovenskih imenitnikov, vrsta slik znamenitih umetnikov, pa tudi kelih, ki ga je uporabljal Primož Trubar. Prihajajo ljudje, ki bi radi kaj kupili iz Kozlevčarjevega muzeja. Mož jim pa pokaže krompir, jabolka, seno in še kaj: vse to je naprodaj, kar kupite, iz muzeja pa ne prodam ničesar.

EDEN LJUBLJANSKIH DOVTIPOV se glasi: "Tovariš direktor, iznajditelj naprave, ki nam bo prihranila vsak mesec milijon, želi vedeti, kdaj bo dobil za svojo iznajdbo nagrado." Direktor odgovarja: "Recite mu, da se čudim, kako je mogel sploh kaj izumiti, ko je tako neumen, da pričakuje za svoj izum nagrado."

OBNOVA OTOKA NA BLEDU je v teku, dela bodo pa končana šele leta 1971. Otok bo razdeljen v kulturno-zgodovinski in gostinski del. V prvem delu bo zlasti cerkev z najbližjo okolico, ostali svet s starimi in novimi poslopji bo spadal pod gostinski del. Če prav razumemo ta načrt, cerkev ne bo vrnjena svojemu prvotnemu namenu.

IZPOVEDI IZOBRAŽENKE V DOMOVINI

BOŽIČNA ŠTEVILKA "DRUŽINE" V LJUBLJANI je objavila vrsto izpovedi odraslih "katehumenov", ki so se za pretekli božič pripravljali na prejem krsta in drugih zakramentov. Izpovedi, ki sicer niso podpisane s praviimi imeni, nudijo dosti jasn pogled na verske razmere v današnji Sloveniji in zaslužijo našo pozornost.

Najbolj na široko se je razpisala neka izobraženka pod imenom Anamarija. Na stavljena vprašanja, ki jih je katehumenom predložilo uredništvo DRUŽINE, je odgovorila iz globočine srca. Tu vprašanj zaradi njihovih dolgotrajnosti ne navajamo, saj si jih iz odgovorov lahko vsak sam poišče.

"Anamarija" piše:

Stari starši so me dali na tihem krstiti. Do petega leta sem živela pri stari materi, vodila me je v cerkev in učila moliti. Potem sem s starši preživela 12 let v tujini. Domača vzgoja je bila popolnoma ateistična in nikoli nismo govorili o Bogu, kot resnično bivajočem. Na mojo sedanjo odločitev ni vplivala nobena oseba, dogodek ali Cerkev.

Nihče me ni usmerjal in zagrizeno sem zavračala misel o Bogu. Šele na fakulteti sem se vprašala, zakaj trdimo, da ni Boga, ko pa nihče ne more dokazati, da ga ni niti da je. Tu je bil moj "temeljni" kamen za mojo sedanjo pot. Pri študiju sem se ukvarjala s filozofskimi problemi in to mi je veliko pomagalo. Prišla sem v večji stik z ljudmi. O Bogu in Cerkvi sem mnogo slišala, a nikoli dosti pozitivnega. Doma so pohvalili edino zadržanje tistih cerkvenih sil, ki so pomagale NOB, zoper druge je pa bilo v vsem mojem življenjskem krogu mnogo govorjenja. Ne morem reči, da me je Cerkev sama po sebi odbijala, privlačila me pa tudi ni.

Od svojega sedanjega koraka pričakujem v prihodnosti veliko — rešitev in skrajnega nihilizma mojih zadnjih let, iz melanholičnosti narave in pesimizma, iz nezaupanja in sovraštva do ljudi, iz malodušja in obupa, iz razdvojenosti in prepričanja o nesmislu in nespameti življenja, iz ironi-

je, posmeha in cinizma, nazadnje iz prav pošastne groze ob misli na smrt. Živela sem v začaranem krogu. Srečna in zadovoljna sem, da sta dve globoki čustveni razočaranja razpadli ob zidu materialnosti. Iz teme, praznine, obupa in dekadence sem našla pot do Ljubezni in Sonca, po kateri sem vedno hrepenela. Svinčene verige so padle z mene. Zdaj rabim moč za svoje nadaljnje versko prepričanje in za ljubezen do vseh ljudi. Pričakujem trenja in še hude ure preizkušnje v trdnosti moje vere in mojih sedanjih nazorov — doma. Vsem ljudem in Stavniku lahko rečem: "Hvala! Postala sem človek in po vseh bojih sem spoznala smisel, vrednost in lepoto življenja." Biti čim boljši in popolnejši božji človek, to je moj življenjski sklep.

Svojega mlajšega brata sem že povabila na pogovor z duhovnikom. Upam, da se bo sam lahko odločil ob svojem času. Človek, ki zaradi družine živi ločeno od Cerkve, je za mnogo prikrajšan. V tem zmedenem svetu in izprijeni družbi bo veliko težje našel pot, ker je lažje biti slab in neodgovoren pred Bogom in svojo vestjo. Mislim celo, da je že v naravo vsakega človeka vraščen lastnost zaupati Bogu ali pa ne — oziroma, če se duša prebudi in zave same sebe. Največ bo pridobil dober zgled in trdnost volje, če z dejanji pokažejo svojo plemenitost in pravi namen.

Božiči so bili doslej zame navadni delovni dnevi. Spominjala sem se, da pravijo, da je ta dan "svet". Vedela sem, da je to dan Kristusovega rojstva in pri kristjanih najbolj čislani praznik in da imajo opolnoči mašo. Pri verouku, v razgovorih z duhovniki in kolegi kristjani ter iz verskega tiska sem spoznala vsebino praznika. K maši hodim že osem mesecev vsak dan, sedaj bom prvič v življenju vsaj sama zase doživela ta veličastni praznik, ker bom opolnoči pela pri zboru. Že dolgo pa mi je hudo ob misli, kako se druge družine ve-sele tega dne, jaz ga moram pa skrivati in molčati ko grob o njem. Samó doživetje v cerkvi bo zame lepo, ne bom pa, žal, doživela svetosti lastne družine, saj mi je božič simbol sv. Družine.

MOJE SREČANJE Z MRAVLJO AMAZONKO

Mira Mar

III.

MOJ MRAVLJINČNI VOJŠČAK se je po sprejemu moje oslajene sline trikrat zadovoljno obližnil, potem se je umiril in začel govoriti:

"Hočeš torej vedeti, kako smo izpeljali tisti naskok na grad črnih mravelj. Rad povem. Ko smo na vrat na nos pridrveli v bližino dosti močne zgradbe, so se naši izvidniki-voditelji ustavili in počakali, da se je naša gosja vrsta zbrala in razpostavila v široko fronto. Vsak od nas je brusil čeljusti in si otipaval oklep, če dobro drži, in . . ."

"Ali vas črne mravlje še niso opazile?"

"Saj ravno to sem hotel povedati. Njihovi stražarji so nas ugledali, hočem reči, ovohali. Za hip so v iznenadenju obstali, potem pa kot blisk izginili skozi vhode v grad. Malo proč od gradu je bil poseben prizor. Skupina črnih je obdelovala mrtvega hrošča in se mastila z njegovim mesom. Ko so stražarji zamrgoleli in izginili v grad, so tudi mesarji na hrošču dvignili glave. Brž so pustili hrošča in se vili proti vходу v grad. Mi smo v bojni vrsti planili naprej in jim zastavili pot. Toda iz gradu samega je že od vsepovsod vrelo kot hudournik. Mi smo imeli hud boj na dveh frontah in vnelo se je grozovito mesarsko klanje".

"Kako se je tebi godilo? O drugih najbrž tako ali tako dosti ne veš."

"Naengrat sem bil sredi žive kepe, vse se je premetavalo kakor noro. Čeljusti so suvale in trgale na levo in desno, rvale noge nasprotnikov, parale oklepe, rezale vratove. Ne vem, koliko črnih sem potolkel, toda tudi meni je že trda predla. Mi rdeči smo dosti močnejši, ampak če te zagrabijo trije, štirje črnuhi ali še več od vseh strani, je lahko kmalu po tebi. Omagoval sem že, notri me je bolelo, sape mi je zmanjkovalo. Edina tolažba mi je ostala: če me raztrgajo na kose, se bo vsak moj del telesa še naprej boril in tepel."

"Kaj? Ta je pa bosa! Je pa že res moralo biti jako hudo, da si imel take privide!"

"Nič prividov! Ti še mnogo reči o mravljah ne veš. Poglej me od blizu in natanko. Podoben sem trem kepicam, ki so nabrane na tenki nitki. Spredaj je glava, v sredi je oprsje ali koš, potem pride zadek, ki je največji. Če me raztrgajo na

tri dele — in to ni pretežko napraviti — vsak moj del še nekaj čase zase živi in se lahko tudi še pretepa z nasprotnikom. Vsak teh treh mojih delov ima lastno zalogo krvi, lastne dihalne cevke in lastne živce, da ukazujejo mišicam. Čeljusti v odtrgani glavni še naprej popadajo in grizejo. Srednji del, koš, obdrži svojih šest nog in lahko teka kot živ mravljinček. Zadek, ki ima v sebi skrito strupeno želo, lahko še naprej pika, če sovražnik v zmedu stopi nanj".

"To pa zares prvič slišim. Popolnoma novo mi je".

"Verjamem. Ljudje imate vse druge skrbi kot učiti se o nas mravljah. No vidiš, to je bilo moje zadnje upanje, ko je bilo že na tem, da me raztrgajo. Nekaj bi le še mogel storiti za mravljinčjo skupnost. Samo na to sem mislil. Ali še pravčasno so se vrgle v boj naše nekoliko zapoznele čete, vse sveže in nad vse bojaželjne. Črne smo rinili nazaj proti njihovi utrdbi, obe njihovi krili pa mimo gradu ven v goščavo. Nekaj črnih se je umaknilo do vhodov v grad. Tam so se ustavili in začeli v svo mrzlično naglostjo mašiti vhode z vsemi mogočimi drobnarijami, ki so jih mogli doseči. Nič ni pomagalo, mi smo predrli do vhodov in razmetali mašila kot smeti. Nekaj črnuhov se je znova spustilo v boj in so nekaj naših odbili, drugi so se spustili v notranjost reševati svoje ličinke in bube. Večina vhodov je bila zdaj na stečaj odprtih".

"Ste si upali noter?"

"Pa kako! Takoj onim za petami. In rečem ti, padli smo v pravi pekel. Črnuhi so se z zadnjimi silami postavili v bran, divji in močni, da bi jim ne zaupal kaj takega. Vendar bitka ni trajala dolgo, nas je bilo preveč, onih premalo. Kar jih je bilo zunaj, jih naši niso pustili nazaj v grad, one znotraj smo vse potolkli. O tudi naših je padlo lepo število, preden smo mogli grabiti po ličin-

kah in bubah. Obrnili smo se z bremen v čeljustih in se kobacali čez kupe pobitih do vrat. Še zadnje brec in ubode smo dobivali od razkosanih delov trupel. Tudi naši lastni vojščaki so nas ovi-rali, ki niso več ločili svojih od sovražnikov. Vonji so se že usodno pomešali."

"Misliš, da ste črnim uničili kolonijo? Je ostalo še kaj življenja v nji?"

"Na to si ne upam odgovoriti. Morda se je njihova matica kljub vsemu mogla dovolj skriti, da je ostala živa. Po našem odhodu so se lahko vrnili v grad oni, ki so se morali poprej umakniti naši sili v goščo. Če je tako, morda zdaj že skoraj teče njihovo življenje po starem naprej. Samo dela, dela, tega imajo čez glavo."

"Vi bi jih pa menda čez kako leto ponovno naskočili?"

"Ne bom rekel, da ne. Ampak zdaj . . . oh . . . oh! Tako mi je hudo, da bi kar umrl! Pusti me, saj sem ti dovolj povedal!"

"Ne, ne! Imam še dolgo vrsto vprašanj. Povej mi, kako bi bilo, če bi se vam rdečim ne pripetilo na poti to hudo. Kako bi vas v vašem domu sprejeli?"

"O, ko pa na to samo pomislim, se mi kar takoj spet hoče živeti. Doživeli bi velik triumf. Daj mi spet kapljico medice iz svojih presladkih ust. Potlej povem".

Dala sem mu. Vidno je šla vanj nova moč. Pozabil je na svojo željo, da bi umrl. Z. lahkoto je spet pripovedoval. Jaz bom pa vam prihodjič.

VAŠKE ZIDANICE V BELI KRAJINI

Draga Setnikar

V VEČJIH VASEH BELE KRAJINE so v 17. stoletju nastale vaške zidanice. Zidane so bile iz kamenja, ponekod dokončane z lesom. Njihov namen je bil: shranjevati vino čez zimo in pomagati vinogradnikom, ki niso imeli doma dovolj prostora za vino. Ponekod so tako shranjevali tudi žito. Spomladi je mnogim vino pošlo in tudi žito, oboje so lahko potem dobivali v zidanicah. Na jesen so morali posojeno vračati in sicer z "obrestmi". Mero posojenega so zapisovali na "rovaš". Če si je kdo izposodil vina en ferkelj ali en baril, je moral vrniti enega in pol.

"Rovaš" je zdaj že zelo pozabljen beseda med Slovenci. Nekoč so jo dobro poznali. Na Primorskem so imeli glasovalni volilni rovaš, v Beli krajini računski. Poglejmo, kakšen je bil.

V vsaki zidanci so imeli zalogo palic. Ko je vaščan prišel po vino, se je moral pogoditi s "cerkvenašem", ki je vodil v zidanci poslovanje. Cerkenaš je vzel palico in jo razklal v dve polovici. Na obe polovici je zarezal množino izposojenega vina, eno polovico je dal dolžniku, drugo obdržal v zidanci. Ko je vaščan vino vrnil, je cerkenaš obe polovici palice uničil ali pa obe dal vaščanu. Dolg je bil poravnal.

Ponekod so imeli enojne rovaše in jih obežali v zidanice. Cerkenaš, ki so mu rekli tudi šekutor

ali cerkmešter, je zarezal znamenje v palico, dolžnik ni dobil ničesar. Za različne množine vina ali žita so imeli različne znake — črte v različnih smereh in dolgostih.

Vino so navadno hranili v dolgih sodih, ki so bili na gosto obiti z brezovimi obroči. Manjše sode so imenovali lojte ali lojtičke. Imeli so tudi polovnjake — po 5 — 8 veder, poleg njih lodrice po 10 — 20 ferklov, in nesike z vratici na vrhu. Zaprti so bili brenti in barili.

Merili so vino z vedri, polvedrniki, kebli in keblcami. V sodu je bila pritrjena železna palica z označenimi merami. Med merami so bili tudi poliči, maseljci in bokali. Pozneje so se uveljavile litrske mere. Morali so pa biti na njih pritrjeni koščki svinca z uradnim pečatom, da je mera pravilna.

Za žito so uporabljali skrinje s predali, feršloge. Merili so ga s kupljenikom (mernikom) in ferklom.

Precej vaških zidanic je zamrlo že pred prvo svetovno vojno. Po drugi vojni so jih obnovili in uvedli poslovanje s knjigami. Slovenski etnograf iz leta 1964 piše, da še vedno delujejo vaške zidanice v Bereči vasi, na Boldrašu, v Lokvici, Draščičih, na Suhorju in še kje.

POMORSTVO OB JADRANU

Tomaž Možina, Sydney

KAJ POMENI POMORSKI DUH in kaj pomorska dejavnost, lahko zgovorno zasledujemo v zgodovini našega Jadrana. Četudi je Jadransko morje eno najplitvejših, ima pa odlično lego in se zajeda najgloblje v evropsko celino. Sledi, da je bila mnogim osrednjim evropskim državam omogočena izmenjava blaga ravno po tem morju.

Feničani in Bizantinci so trgovali po Jadranu in si ustanavljali na obalah, posebno na vzhodni, utrdbe in središča. Rimljani so jih posnemali in mnogokrat še prekašali.

Mestece Adria, ki je dalo morju ime, je bilo v rimskih časih in vse do 12. stoletja zelo važno pristanišče. Danes je to naselje kakšnih 14 morskih milj odmaknjeno od obale. — Nastajala so druga središča vzdolž obale, n.pr. Perast v Boki Kotorski, Ragusium (sedaj Dubrovnik), Salona, Split, ladera (pozneje Zara oz. Zadar), Tergeste (po naše Trst), Aquileia (Oglej) in še druga. Benetke, čeprav eno od najimenitnejših, so nastale šele po beguncih iz požganega Ogleja sredi 5. stoletja.

Benečani, ki jih je preveval pomorski duh, so si na lagunah zgradili naselje, ki se je razvilo v pomorski sedež svetovnega slovesa. Benečanska republika, katere zenit je bil v 11. stoletju, je zgubila v veljavi šele po prodiranju Turkov v Evropo in odkritju Amerike.

Pomorska trgovina je cvetela v Dubrovniku že v 12. stoletju. V naslednjih štiristo letih je Dubrovnika republika toliko obogatela, da je imela največje ladje v Sredozemlju in se je popolnoma odtresla gospodstva Benetk. Zgodovinski viri pričajo, da je imelo tedaj njihovo prebivalstvo največji gmotni dohodek na svetu. Obenem je bil Dubrovnik vse do Napoleona izredno važen kul-

turni sedež slovanskega življa.

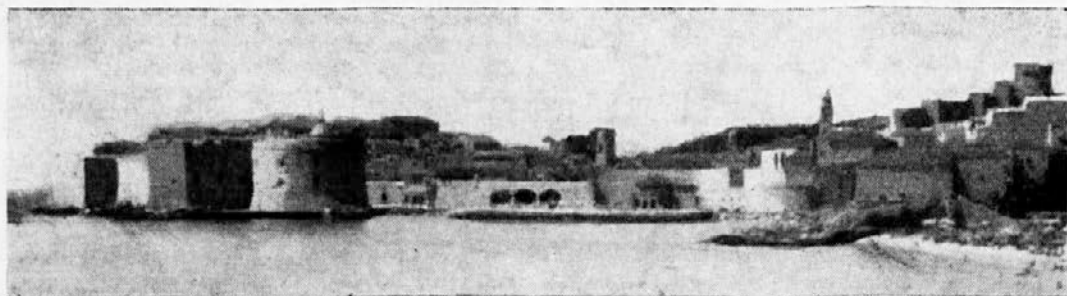
Podobno se je v Boki Kotorski razvil velik center pomorstva. Imel je samostojno upravo pod pokroviteljstvom Benečanov. Proti koncu 18. stoletja so Bokelji razpolagali z več kot 600 ladjami, od katerih je bila kakšna polovnica dolge plovbe. Naj omenim še to, da je ruski car Peter Veliki, ustanovitelj ruskega pomorstva, poslal svoje prve bojarje prav sem, da se izšolajo za častnike trgovske mornarice.

Imamo pa na Jadranu tudi redek primer velike države, ki je zaradi svojstvene celinske miselnosti dokaj pozno stopila v krog pomembnejših pomorskih sil. To je bila avstro-ogrška monarhija. Šele v začetku 18. stoletja, pod vladavino Karla VI, se opaža vstop Avstrije v pomorsko trgovino in slične dejavnosti. Pri tem so ji seveda pomagali predvsem Italijani, pa tudi Slovenci in Hrvati. Preteklo je še mnogo desetletij, predno so si Avstrijci zgradili tržaško in Madžari reško luko.

Kot Avstrija se je tudi bivša Jugoslavija smatrala za suhozemsko državo in pomorstvu ni posvečala veliko pozornosti.

Ob začetku druge svetovne vojne je imela Jugoslavija vsega 176 ladij trgovske mornarice nad 50 BRT (bruto tonaže). Skupna tonaža je znašala le kakih 400.000 BRT. To ladje je bilo last 32 privatnih pomorskih družb. Od teh je 12 imelo samo po eno ladjo. Ta razdrobljenost plovne parka kajpada ni mogla biti učinkovita. Mnogo teh ladij je bilo obenem tudi v rokah tujcev.

Druga svetovna vojna je temu ladjevju zadala strahotne udarce, saj se je zmanjšalo število ladij na kokšno četrtno.

DUBROVNIK

ČE SE JEZIKI SPOPRIMEJO

Pepe Metulj

TU MISLIM NA TISTI SPOPRIJEM, ki nastane, če človek v enem jeziku misli, povedati pa skuša v drugem. Na primer v angleškem in slovenskem.

Kmalu po prihodu v Australijo sem bil na slovenski zabavi. V pavzi med enim plesom in drugim mi je rekel eden naših:

"Tja pogledj! Ona ženska pri četrti mizi na sredi te hoče videti".

"Nimam nič zoper to", sem mu rekel. "Saj me lahko vidi, nisem tako skrit".

"Ampak hoče govoriti s teboj".

To je pa kaj drugega, sem si mislil in stopil k tisti mizi za pogovor z žensko. Na tistem sem se pa zelo čudil, zakaj je oni rojak dejal samo, da me ženska hoče videti.

Mnogo pozneje mi je prišlo v zavest, da je rojak mislil po angleško, povedal pa po slovensko. Anglež v svojem jeziku v takih primerih pravi: "So and so wants to see you". Oni rojak je torej že tako dobro poznal angleščino, da ni znal več po slovensko misliti.

Še bolj zanimiva so srečavanja z mladimi, ki še govorijo slovensko, v šolah so se pa naučili po angleško misliti.

Naletel sem ta takega. Študent je bil, pa tisti dan čudno potrjen in zamišljen. Rekel sem mu: "Kaj pa tako žalostnega misliš?"

Z dlanjo je šel dvakrat trikrat preko čela, nato je vzdihnil:

"Oh, saj že nimam nič za misliti z".

Bil je čuden odgovor. Ko sem sam znal že več angleščine, sem se zavedel, kako je mislil po angleško: "I have nothing to think with". Hotel je reči, da so mu možgani otrpli.

Sedel sem pri zajtrku, pa je prišla hčerka moje gospodinje in povedala: "Eden te čaka na vratih. Sem mu rekla, da boš prej polomil post."

"Kaj bom polomil?"

"No ja, da boš pokončal breakfast".

Zdaj torej vemo. Zajtrkovati se pravi — polomiti post!

Nekoč sem bil sam doma in si v kuhinji napravil kavo. Vrnila se je ista deklica in zavpila že od vrat:

"Joj, kako dober kofi si skuhal!"

"Kako pa veš, da sem ga skuhal?"

"Kaj bi ne, saj sem ga koj od tu zasmrdele".

Šele pozneje sem dognal, da angleški "smell" voja, diši, in — smrdi.

Misli, April, 1970

Neki dan je prišel k nam na obisk pater. Jaz ga nisem videl, deklica mi je prišla povedat zvečer in je vprašala:

"Koliko persons pa ima pater?"

Nisem je razumel. Sem samo rekel: "Zakaj pa vprašaš?"

"Patru sem rekla: rada imam, da si prišel. Mama je pa rekla: moraš reči, da ste prišli, ne da si prišel. Zato te vprašam, koliko persons ima pater."

Še nisem razumel. Vprašal sem, kaj misli reči z besedo persons.

"Saj veš, da ima Bog tri persons."

Spomnil sem se na besedo "persona" in sem rekel:

"Pater ima samo en person, pa moraš reči oseba. Tako je po slovensko. Pater je samo ena oseba."

"Naj bo pa oseba. Bog ima potem po slovensko tri osebe".

"Da, to je prav. V Bogu so tri osebe: Oče, Sin in in Sveti Duh".

"Vidiš! Pa Bogu pravimo ti. Pater ima eno osebo, pa mama če, da mu rečem vi".

To je bila zame nova filozofija. Skušal sem dekletcu razložiti, kako je z našim jezikom v takih rečeh. Nekaj časa je poslušala, pa ji ni šlo v glavo. Čez čas je odkimala in pribila:

"Če bo pater spet prišel, mu bom vse samo po angleško rekla".

Od takrat mislim, da res ni treba otrok učiti, da bi koga "vikali".

To-le je pa povedal p. urednik v neki družbi in sem zvedel. Če noče, da bi se bralo, naj pa črta.

Pred leti je prišel na obisk v Ameriko ljubljanski župan Adlešič z ženo. Dobivala sta veliko publicitete. Ženske je bolj zanimala županova žena. Rekli so ji gospa županja.

Tiste dni je bil pater na obisku pri slovenski družini v Clevelandu. Govorili so o županu in županji. Pa je rekla že odrasla domača hči:

"Gospa županja! Gospa županja! Kako imenitno se sliši! škoda, da jaz ne morem biti gospa. Prav rada bi bila".

"Saj si lahko", jo je potolažil pater.

"Pa kako?"

"I no, gospoda moraš dobiti".

"Kako — gospoda? Prav za prav ga pa imam. Saj ste vi gospod".

Bilo je toliko smeha, da sta pater in dekle postala rdeča.

Dekle je pač slišalo besedo "gospod" samo za duhovnika, vsak drug moški je bil mister. Gospa pa kajpada mrs. Kvečjemu še mati ali teta.

KAJ SE VAM ZDI O KRISTUSU?

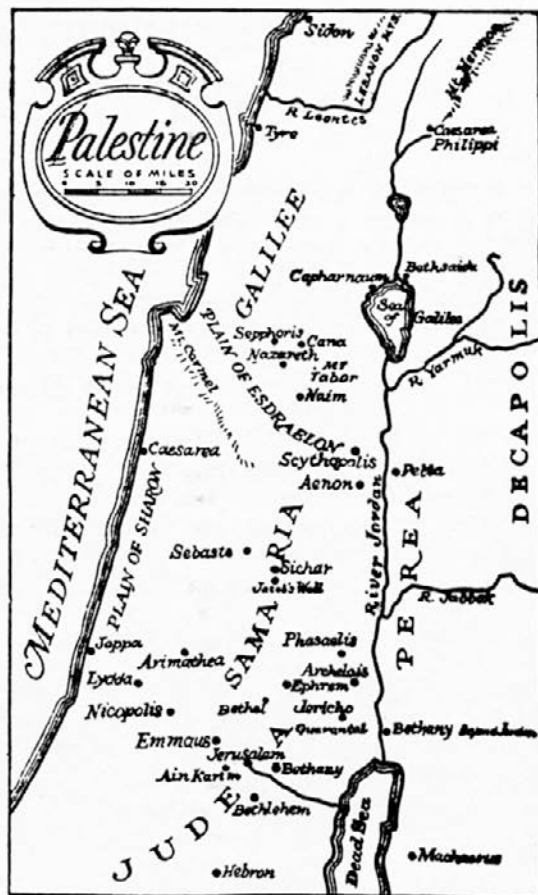
ČIGAV SIN JE?

(Mat. 22,42)

Vernim katoličanom je odgovor lahak. Vendar se je bati, da Kristusa premalo poznamo in malo vemo o njem. Pozabili smo. Prav bo, če ponovimo vsak mesec nekaj, kar so evangelisti o njem napisali. Poznanje Kristusovega življenja in delovanja bo poglobilo našo vero vanj.

Besedilo evangelijev imamo tu spodaj na levi strani, na desni pa pojasnila k besedilu, da nam bo lažje razumljivo. Priložena je zemljepisna karta Palestine, da lahko sledimo, kje se dogodki evangelijev vršijo.

Če pravimo, da smo Kristusovi moramo Kristusa kar najbolj poznati!

GROB ZASTRAŽEN

Drugi dan, to je po pripravljanju (za sobotni dan), so se zbrali veliki duhovniki in farizeji pri Pilatu in so govorili: Gospod, spomnili smo se, da je oni zapeljivec, ko je še živel, rekel: Čez tri dni bom vstal. Ukaži torej, naj se grob zavaruje do tretjega dne, da morda ne pridejo njegovi učenci, ga ukradejo in poreko ljudstvu: Vstal je od mrtvih. In zadnja prevara bi bila hujša od prve.

Pilat jim je rekel: Imate stražo. Pojdite in zavarujte, kakor veste. Oni so šli in kamen zapečatili in grob zavarovali s stražo.

V SOBOTO ZJUTRAJ

O tem zastraženju nam poroča samo evangelist Matej. Veliki petek je imel med Judi ime: ta — po njihovem menju — da je Jezus mnoge pre-so se veliki duhovniki spomnili menda šele pono-či, zjutraj so šli k Pilatu. Čeprav je bil dan strogega počitka, kakšno sejo so smeli imeti. Bali so se "zadnje prevare". Katera je bila prva? Pač ta — njihovem menju — da je Jezus mnoge pre-pričal o svojem božjem poslanstvu. Pilat jih je precej na kratko odpravil. Vidi se, da je bil že vsega naveličan. Opozoril ji je samo na to, da jim je že itak dal četo vojakov za tiste dni, ki naj pazi na javni red. Stražniki pri grobu so bi-li res rimski vojaki.

Ko je minila sobota, so kupile Marija Magdalena in Marija mati Jakobova in Saloma dišav, da bi ga šle mazilit. In glej, nastal je velik potres, zakaj angel Gospodov je pristopil ter odvalil kamen in sedel nanj. Njegovo obličje, je bilo kakor blisk in njegovo oblačilo belo ko sneg. Od strahu pred njim so stražniki strepetali in bili kakor mrtvi.

Prišle so torej k grobu prvi dan v tednu navsezgodaj, ko je sonce vželo. Govorile so med seboj: Kdo nam bo odvalil kamen od vhoda v grob? Ko so se pa tja ozrle, so videle, da je kamen odvaljen; bil je namreč silno velik. Ko so vstopile, niso našle telesa Gospoda Jezusa.

Tekla je torej Marija Magdalena in prišla k Simonu Petru in drugemu učencu, ki ga je Jezus ljubil, in jima rekla: Gospoda so vzeli iz groba in ne vemo, kam so ga položili.

Ko so bile žene v zadregi zaradi tega, glej, sta pristopila k njim dva moža v blestečem oblačilu. Prestrašile so se in povesile obraz proti tlom, Mladenič, sedeč na desni v grobu, jim reče: Ne bojte se! Jezusa iščete, Nazarenčana, križanega; vstal je, ni ga tukaj. Glejte kraj, kamor so ga bili položili. Spomnite se, kako vam je povedal, ko je bil še v Galileji: "Sin človekov mora biti izdan v roke grešnikov, biti križan in tretji dan vstati." Hitro pojdite in povejte njegovim učencem: Vstal je in glejte, pred vami pojde v Galilejo, tam ga boste videli. Povedal sem vam naročilo.

In šle so ven in zbežale od groba, zakaj navdaj jih je trepet in strah; rekle pa niso nikomur nič, ker so se bale. Sporočile so vse to enajsterim in vsem drugim. In zdele so se jim te vesti kakor blodnja in jim niso verjeli.

PETER IN JANEZ

Peter in oni drugi učenec sta se odpravila in šla k grobu. Skupaj sta tekla, pa je oni drugi učenec Petra prehitel in prišel prvi k grobu. Sklonil se je in videl povoje na tleh — vendar ni vstopil. Tedaj je prišel Simon Peter, ki je tekkel za njim, in je stopil v grob. Videl je, da so povoji na tleh, in da prtič, ki je bil na njegovi glavi, ni ležal med povoji, ampak posebej, zvit na drugem mestu. Tedaj pa je vstopil tudi oni drugi učenec, ki je prišel prvi k grobu, in je videl in veroval. Nista še namreč umela pisma, da mora od mrtvih vstati.

Nato sta se učenca vrnila domov. Peter se je sam pri sebi čudil temu, kar se je bilo zgodilo.

Kristusovo vstajenje se je izvršilo "tretji dan". V resnici je bilo od njegove smrti le kakih 36 ur — dan in pol. Po judovskem štetju je vendar res v nedeljo ponoči potekal že tretji dan, ki se je pričel že v soboto zvečer, ko so se prikazale prve zvezde.

Natanko kdaj je Jezus vstal, nihče ne ve. Stražniki so mogli povedati kvečjemu to, kdaj se je pokazal angel. Ta je prišel samo odvaliti kamen, ko je bil grob že prazen. Potres in beg stražnikov se je pač zgodil še pred prihodom žen k grobu, drugače bi se morali stražniki z ženami srečati, a o tem ni nobene besede. Pa tudi če so se bili srečali, žene niso mogle ničesar sumiti, saj o zastraženju groba niso nič vedele.

Hotele so torej dopolniti maziljenje trupla, ker v petek zvečer je bilo to opravilo le zasilno izvršeno. Veliko so žrtvovali. Čeprav je že Jožef iz Arimateje prinesel veliko mazila in vonjave, so še same dosti dokupile. O prihodu žen in o njihovem odkritju, da je grob prazen, se poročila evangelijev ne ujema do pike. Vendar je iz zveze razvidno, da se je Magdalena odtrgala od ostalih pred videcem angelov ter odhitela poročat Petru. Zato je pa bila pozneje sama zase deležna ne samo prikazanja angela, ampak celo samega vstalega Zveličarja.

Po angelovem sporočilu so tudi druge žene odbrzele nazaj v mesto. Evangelist Marko pravi, da "povedale niso nikomur nič, ker so se bale". Matej pa piše, da "so tekale, da bi sporočile njegovim učencem." Marko pač hoče reči, da med potjo, ko so ob belem dnevu že lahko na poti v mesto koga srečale, niso nikomur nič pravile. Toliko več pa v mestu samem.

USPEH MAGDALENINEGA SPOROČILA

O obisku praznega groba po Petru in Janezu poroča Janez sam, bil je eden od obeh, zato je njegovo poročilo zelo važno. Je pa tudi izredno zanimivo, ker omenja take podrobnosti. Njuna vera v Vstajenje je bila še zelo pičila. Poznala sta besede starega zakona, kjer je bilo Krisovo vstajenje napovedano, vendar še precej nejasno. Po človeško sta morala zdaj verjeti, zakaj okoliščine ob legi zavojev so jasno kazale, da truplo ni moglo biti ukradeno. Ako bi bilo, bi tudi povoji šli s truplom. Ko je bila ta človeška vera utrjena v njunem razumu, je bilo le še korak do nadnaravne vere — zaradi besed pisma in napovedi Jezusa samega.

VISOŠKA KRONIKA

Zgodovinska povest, Dr. Ivan Tavčar

Risbe napravil Tone Kralj

Ciganka je segla po moji roki . . .

DOLGA TA POT V DAVČE mi je še danes v živem spominu in tudi občutkov še nisem pozabil, ki so mi takrat navdajali srce.

Ženitev je potrebna in tudi jako resna reč. Ni torej čuda, če so me, mladega človeka, spremljale različne misli upanja in pričakovanja. Pa se ni ničesar izpolnilo in brez vsakega uspeha sva z Lukežem nosila pogačo in gnjati v Davče.

Na vsej poti nisva imela posebne sreče. Že v Poljanah, ko sva zavila okoli cerkve, sta stala pred župniščem osedlana konja in gospod Karel Ignacij se je razgovarjal s cerkovnikom. Naša fara je bila obširna in težka; tik domače cerkve je imel duhovni oče skrbeti še za šestnajst podružnic, katere so bile raztresene po gorovju. Gospoda Karla Ignacija smo se bali in neradi smo ga srečavali, ker je bil vedno pripravljen izpregovoriti trpko besedo.

"Kam pa vidva?" je vprašal.

Lukež ki je bil klobuk ošemaril s svetlim nakitom, je takoj odgovoril, da greva v Davče k sorodnikom.

"Tako, tako", se je zasmel gospod župnik nekako porogljivo. "Morda gresta po nevesto?"

Ko mu nisva nič odgovorila, je še vpil:

"Prav, drugače ne bo reda na Visokem. Tvoj oče, Izidor, in pa novo župnišče, ki še ni plačano, mi delata skrbi."

Ukazal je cerkovniku, da je peljal konja pred cerkev, sam je pa zdihoval: "K sv. Jakobu na Jarčje brdo moram z obhajilom, kar ge huda pot".

Kri mi je zalila obraz, da sem bil podoben rdečemu maku. Kaka sramota! In vse je slišal tudi cerkovnik, ki gotovo raznese po celi fari, kar je ravno čul. Tako pride hiša na Visokem v najslabši sloves.

Poparjen sem odrinil od župnišča, a sreča je hotela, da me je hlapec Lukež s svojim gostobesednim klepetanjem malo razvedril. Vzlic svojim letom je stopal ročno pred mano ter bil prav židane volje. Poznal je vsakega, ki sva ga srečala, znana mu je bila vsaka koč, mimo katere sva hodila. Selišča so bila redka in revno ljudstvo

je prebivalo v lesenih s slamo kritih poslopjih. Razvedrili so me tudi gorski vrhovi, katerih do sedaj še nikdar nisem gledal tako od blizu. Veliko zemlje je bilo še neobdelane: kjer bi se lahko sejalo žito, sta rastla resje in praproto.

Zavila sva okrog Blegaša in sicer po stezi, ki se je vila med gostim in lepo raslim bukovjem. Lukež je bil mnenja, da se mora v takem bukovju skrivati marsikater debel srnjak. Tihota je vlada, kakor vlada v cerkvi, in le posamezne ptice so se oglašale iz temnih vrhov.

Z Lukežem pa vendar nisva bila sama v tem samotnem kraju. Vihar je bil podrl, in sicer ravno pod stezo, bukovno drevo in v njegovem zelenem vejevju je tičal človek. Napet lok je bil položil po svojih kolenih in sedaj je prežal na divjačino, če bi prišla mimo.

Jezno je obrnil obraz proti nama, ki sva mu pokvarila prežanje. Ta obraz je bil rjav in gosti črni lasje so ga obdajali, da sva vedala, da imava pred sabo malopridnega cigana. Takoj je zopet odvrnil od naju svoje ožgano lice in hotel se je obnašati, kakor da naju ne bi bil opazil.

Lukež, ki je poznal ves svet, je poznal tudi tega črnokodrastega klateža.

"Hoj, Dušane!" je zavpil. "Da bi dal Bog srečo pri lovu tebi in ostrí puščici na tvojem lovu!"

Oni je zopet obrnil obraz proti nama in divje sovraštvo je zaplamljalo v njegovih črnih očeh. Nekaj je godrnjal in meni se je čulo, kakor bi mrmral, da mu Lukež lahko piše v uho ali še kam drugam. Vstal je iz vejevja, nakar je hlapec segel k mojemu pasu in potegnil izza njega moj nabiti samokres.

Cigan je zopet sedel med vejevje in v čudnem jeziku, ki se baje govori na hrvaški granici, je vprašal, če imamo na Visokem še tisto železno blagajno, v kateri spravljamo svoj denar? Pripomnil je, da naj pazimo nanjo.

Tudi teh besed sem se prestrašil, ker je bilo slabo znamenje, da je ta potepuh vedel za zaboj v očetovi postelji. Ti cigani namreč pokradejo vse, kar jim pride pod roko.

Lukež pa se je odrezal:

"Le pridi, črni hudič, če hočeš, da ti kodrasto grivo gosto zasadimo z železnim fiziolo! Ti črni potepuh ti!" Pri teh besedah se je hlapec smejal in grozil ciganu s samokresom. Ta se ni več zmešnil niti za naju niti za Lukeževo neprevidno govorico.

Pri svoji hoji sva doživela še druge dogodljaje, katerih nisem pričakoval, ker nisem slutil, da tičijo v naših gozdovih take skrivnosti.

Že precej utrujena sva dospela na malo ravnino, odkoder se je videla globoko v dolu vas s prav čednimi belimi hišicami. Lukež je trdil, da se imenuje ta vas Zali log. In res se je izkazalo, da je bil to Zali log, ki je pa še precej oddaljen od Davč. Omenjeni ravnini pravijo "Na Svrčušah", ker svrči sredi nje močan in mrzel studenec, ki okrepča utrujenega in izdelanega potnika. V bližini studenca pa stoji drevo, katero daje obilno in dobro senco.

V tej senci je sedelo troje žensk: ena stara in dve mladi. Ti dve sta bili brez dvojbe grešnici, ker se jima je bralo z obrazov, da bi se ničesar na svetu ne sramovali. Starka je imela pred sabo košek in z roko se ga je oklepala, kakor bi imela v njem spravljene velike zaklade.

Tik studenca se je kurilo in nekaj loncev je stalo pri ognju. Prišla sva torej k južini in Lukež si je že mel roke, ker mu je iz loncev prav prijetno dišalo. Obrnil se je k starki pri košku in jo ogovoril:

"Ohtano, stara Pásaverica! Glej no, da še živiš. Ali delaš dobre kupčije?"

"Kupčije?" je zdihovala starka. "Ljuba duša, kje naj bi jaz jemala dobre kupčije! Poje mi jih že sedemdeset in pet. Kaj pa misliš? Pásaverica ni več trdna. Pásaverica že komaj leze".

"Ali tistega mazila," je vprašal Lukež, "boš pa še vendar kaj imela v košu?"

Zatogotila se je in bredla z roko po svojem košku: "Kje čem vzeti mazilo? Ko je bila nemška vojna, ko je gospod Tilly kosil na travniku človeškega življenja, tiste dni se je že še dobilo človeške masti, ker so bili mrličji cenejši ko hruške v jeseni. Takrat sem prišla v kraje, kjer je na vsak korak ležalo človeško truplo; dezerterji pa so klali tudi ženske in otroke, tako da se je človeška mast kaj lahko dobila. Ljuba duša, kje pa naj jo danes dobim? Za kupčevalce z mazili so slabi časi. Bog se nas usmili!"

Hlapec Lukež ni odnehal. "Nekaj pa že še nosiš s sabo".

"Vse skupaj, kar nosim s sabo, ni skoraj nič vredno in malokdo kaj takega kupi. Tu imam res nekaj lepih podob, katere je blagoslovil sam škof v Passavu. Pa vse to ne gre v naših dolinah. Verjemi mi, da je tako, da včasih nimam niti vinarja denarja. Tudi danes ga nimam"

Tu se je plaho ozrla po svojih mlajših tovarišicah, ki sta se porogljivo smejali njenemu govoru. Hlapec Lukež se je znova oglašil: "Nekdaj si s platnom kupčevala".

"Kupčujem tudi še. Od tega živim sebe in vnukinjo-siroto, ki mi je edina tolažba v starosti". Porogljivo je nadaljevala: "Pa nisem tako nespametna, da bi nosila platno po gorah ali pa še celo denar, s katerim ga plačujem. Vsa moja trgovina gre skozi roke Jeromna Oblaka iz Žirov. Kar sem kupila, prineso ljudje v Loko, kadar pride Oblak tja s svojim tovorom. Ta prevzame in plača, ker so moji denarji vsi pri njem založeni. Potem mi pa stovori blago do Donave, do nemškega Pasava. O ne, nisem taka kravica, da bi denar po teh gozdovih s sabo vlačila". Tu je zmagonosno pogledala svoji mlajši tovarišici, katerima se je kar videlo, kako pazljivo vlečeta vase njene besede.

Ciganka, ena od mlajših, se je obrnila k hlapcu z besedami: "Plačaj sold, pa ti pregledam roko!"

Sold je bil za Lukeža že visok denar in še pri plesih ga ni nikdar rad plačal. Zatorej je zaprosil:

"Izidor, plačaj! Taki vražji babnici ni vredno kaj odreči".

Ker me je pregrešna radovednost premetila, sem plačal ženski dva solda, da bi tudi meni vedeževala. Pregledala je najprej Lukeževo roko ter brskala s prsti po njegovi dlani.

"Brate", je vzkliknila, "globoko si brodil v krvi, da je kar čudno, da se nisi vtopil v njo; tudi kri žensk in otrok je vmes".

Lukež se je odrezal:

"Kaj čenčlaš? V naši dolini ve vsak, da sva bila s Polikarpom v nemški vojni. Da tam nisva rož trgala, ve vsak otročaj. In ti bi tega ne vedela?"

Ali ženska mu ni izpustila roke ter je še dalje opazovala njegovo dlan. Končno je slovesno spregovorila:

"Ne streljaj, brate, ne streljaj in naj se še tako tolče po vratih. Ne streljaj, da ne ustreliš sebe!"

Hlapec ji je iztrgal roko ter zagodrnjal: "S čim naj streljam? V gornji hiši visi stara mušketa, ki že deset let ni bila nabasana. Nisem neumen, da bi s to streljal. — Odlazi!"

Ciganka se je živo zasmejala ter posegla po moji roki. Tudi meni je s prsti premerila črte na dlani in spregovorila:

"Revež, tvoja roka tiči v človeški krvi, ki je pa nisi sam preliv. Ali delal boš pokoro za to kri in nobena želja se ti ne izpolni na zemlji. Pot, ki jo hodiš danes, je prazna pot".

Nisem v stanu popisati, kako mi je zatripalo srce, ker sem že poprej slutil v svoji duši, da mi bo delati pokoro za očetove grehe. Ciganka je opazila, da sem prepadel. Ker se je veselila moje groze, je še dostavila:

"Umrli boš, in ko boš umiral, bo prestreljeno tvoje telo".

Tedaj je zaklicala tovarišica: "Najin mož prihaja!" Ti grdobi sta torej imeli skupaj enega moža!

Iz zelenega grmovja je prikorakal cigan Dušan, ki sva ga poprej motila pri lovu. Na rami je nosil srnjaka-kozliča, katerega je bil vendar zalotil v tistem gozdu. Mož dveh žen je vrgel svoj plen na travo; puščica je tičala živali v vratu. Naju ni pogledal. Legel je v travo in zarjul: "Jesti!"

Obe njegovi ženi, tako ciganka kakor druga — pozneje sem zvedel, da je bila hči dobrega gruntarja v Selški dolini in da jo je s ciganom popihala od doma poštenega očeta — sta bili kar v hipu zgolj ponižnost in postrežljivost. Ciganka se je sladkala:

"Najprej nekaj posebnega. Ali molim te, Dušane, da se ne huduješ, če bi ne bilo dobro". Pristavila je še: "Nate sem mislila, ko sem kradla".

"Ajdi k vragu!" je godrnjal Dušan. Tudi ona se je razburila ter odgovorila jezno: "Boš pa pustil, če ti ne bo všeč. Dotekniti se me pa nikar, ker bi se branila". — Nato je nadaljevala:

"Ta Felenič, ki v Selcah mašo bere, ki vse ve, ki zdravi ljudi in mlade prašičke, ki se razgovarja s teleti v kravi, je dobil z Nemškega ali bogve od kod neko novo repo ter pripoveduje, da je to najboljši sadež, kar jih je Bog ustvaril. Na vrtu, kjer si mu spomladi ukradel velikega petelina, je nasadil to zelišče v dolgih vrstah. Zadnjo noč sem poruvala nekaj vrst in danes sem ti skuhala to novo jed, Dušane dragi!"

"Ajdi k vragu!" je bil Dušanov zopetni odgovor.

Ciganka je molče iztresla iz lončka, katerega je bila že pred nekaj časom odstavila od ognja, novo jed v skledo ter vse skupaj postavila pred svojega ožganega moža. Kolikor sem opazil, je nasula ciganka v skledo nekaj takega, kar je bilo podobno šiškam, kakor rastejo na naših hrastih, samo da so bile nekaj debelejšje in ne tako rjave.

Cigan Dušan si je napolnil usta, pa je takoj močno zakričal, bodisi da je bila jed prevroča ali

pa zoprnega okusa. Z nogo je sunil v skledo, da se je prevrnila in da so šiške zletele na vse strani. Nekaj jih je priletelo tja, kjer sva midva ležala, in Lukež je pograbil dve ali tri, ker ga je gnala radovednost, na kateri so tisti čas boleli Poljanci in Poljanke. Nastala je zmešnjava. Cigan se je od jeze dvignil, a s tistim hipom sta se njegovi ženi oborožili z gorjačami. Če se je potem razvil pretep, je Dušan prejkone ukrotil svoji babnici, padla pa je marsikatera tudi po njegovi rjavkasti koži.

Ali midva nisva čakala, marveč sva pobrala svoji bisagi ter urnih nog odhitela po stezi. Bila sva že precej daleč od pregrešne družbe, ko sva se nekoliko odsopla in oddehnala.

"Kaj misliš, ali bi ne bilo prav, če tudi midva pokusiva župnikovo repo?" Na odprti dlani mi je molil Lukež tri šiške, katere je bil poprej odnesel ciganu. Vzel sem eno. "Čemu ne, saj je zrasla na krščanski zemlji!"

Ali grižljaj je bil plehak, brez vsakega okusa in tenka kožica je tičala v njem, ki se je neprijetno prijemala zob. Tako sva bila vesela, ko sva s težavo vse skupaj zopet spravila iz ust. Izrekla sva sodbo, da gospod župnik Felenič s to novo repo ne bo odrešil Selške doline! (Dalje.)

BOGOSLOVNA FAKULTETA V LJUBLJANI

je istočasno kot univerza slavila 50 letnico obstanka. Ko se je pred 50 leti ustanovila univerza, je bila sprva tudi bogoslovna fakulteta njen integralni del. Tako je ostalo do leta 1952, ko je univerza pod komunisti bogoslovno fakulteto odslovala. Ta se je takoj postavila na lastne noge in postala samostojna visoka teološka šola. Ob 50letnici je dala častno doktorstvo odličnemu tržaškemu duhovniku prelatu Ukmarju. Gostje za proslavo so se zbrali od blizu in daleč. Poleg Slovencev so bili tudi Hrvati, Srbi in Avstrijci.

V POLJANAH NAD ŠKOFJO LOKO imajo že nekaj let umetniško novo cerkev, zdaj hočejo imeti tudi umetniško izdelan križev pot. V ta namen so povabili iz New Yorka znanega kiparja Franceta Goršeta, da pride tja in kar na mestu izdela podobe križevega pota iz žgane gline. Kipar je povabil sprejel in misli biti sredi aprila že tam. Podobno vabilo je dobil tudi na Koroško in na Opčine pri Trstu. Sploh misli zapustiti New York in odpreti svojo delavnico kje na Primorskem.

KOTIČEK NAŠIH MALIH

Andreja in naša vrata

Nekoč je naša Eva morala dati Andreji svoje kocke. Eva je bila žalostna, ker je morala kocke dati Andreji. Dala jih je, nato pa zajokala in stekla proč. Andreja je pa kocke imela za žogo, pa je klicala Evo, da bi lovila kocke. Eva ni hotela imeti Andreje pri sebi, bila je še žalostna. Zato je šla ven in zaloputnila vrata. Mi imamo taka vrata, da jih je treba samo poriniti, pa se odprejo. Andreja pa jih je takoj odprla in za sabo tako zaloputnila, da se niso dala več odpreti. — **Alenka Žigon, Cabramatta, NSW.**

Mali brat Štefan joka

Je že nekaj časa, odkar smo začeli šolo. Jaz sem v tretjem razredu. Znam vse račune in besede, kar se moramo učiti. V šoli igramo kriket in tudi nogomet. Tudi moj brat Branko je v šoli. Mnogokrat je lačen in zato med poukom je. Tudi zvezde je že dobil, ker je lepo pisal. Naš mali brat Štefan je pa sam doma pri mami. Vsako jutro si pripravlja zajtrk. Ko pa gremo mi v šolo, on joka. — **Igor Tomažič, Ringwood, Vic.**

Hodi v slovensko šolo.

Jaz že hodim v šolo. Sem še majhen. V šoli sem priden in tudi ne. Tako tudi doma. Pisati mi zdaj še pomaga mama. Ko bom pa večji, bom pisal sam in tudi več. Hodim tudi v slovensko šolo. Učimo se za materinski dan. — **Branko Tomažič, Ringwood, Vic.**

Misli, April, 1970

Kotiček ji je otročji

Že dolgo nisem nič pisala. Najboljši izgovor je, da imam do šole 44 milj. Vsak dan enako. Moram zgodaj vstati in zgodaj iti spat. Tudi veliko nalog moram izdelati. Tretje leto v gimnaziji ni lahko. Lansko leto sem se precej potrudila in sem dobila Junior Secondary Scholarship. Mislim, da je za 4 leta. Tudi se mi zdi Kotiček tako otročji. Za veliko noč sem imela priliko spoznati in prečitati prelepo revijo OGNJIŠČE, ki izhaja v Kopru. Zelo imam rada to revijo, ker je kot nalašč za nas mlade. Zelo rada bi se naročila na ta list, da bi ga redno dobivala na dom. Kako se naredi in koliko je naročnina? Hvala lepa že vnaprej in lep pozdrav! — **Elizabeta Martin, Crib Point, Vic.**

Draga Elizabeta: Sem kar vesel, da se ti Kotiček zdi preotročji. Saj tudi je za tako dekle, ki je že gospodična. Kaj pa tvoji dve sestrici? Ti boš pa znanprej pisala v KRIŽEM, kadar boš kaj utegnila. Bomo vsi veseli, če nam boš kaj povedala, kaj se bere v OGNJIŠČU. List se naroča na naslov: **Trg Revolucije 11, Koper, Slovenija, Jugoslavija.** Naročnina je 2 dolarja na leto. Lahko ga naročiš za več let skupaj in pošlješ v pismu bančni ček. Tako boš imela potem za več let mir in ne bo treba tolikokrat na banko. Tudi gotovina v priporočenem pismu je dosti varna. Prav lep pozdrav tebi in vsem Martinovim — **P. Urednik.**

Mama ve, kje je Vrsno

V postnem času smo imeli v naši cerkvi vsak petek križev pot. Jaz sem šla vsak petek. V soboto pred cvetno nedeljo smo pletli butarice v slovenski zemlji. Drugi dan je bil blagoslov butaric na slovenski zemlji. Potem je bila Gregorčičeva proslava. Jaz sem deklamirala pesmico. Moja mama dobro ve, kje je bil Gregorčič rojen. Je bila večkrat tam. To je na Vrsnem. Tam je bila rojena tudi moja stara mama. Ko bom velika, bom šla tudi jaz pogledat na Vrsno. — **Mirjam Bavčar, Fairfield, NSW.**

Stara mama je prišla

Moja stara ma maje prišla med nas iz Slovenije. Šli smo jo čakati v četrtek na letališče. Mislila sem, da je čisto drugačna kot je. Je zelo lepa in močna za njena leta. Vsi smo je veseli. Dajala nam je slaščice, ko smo se pozdravili. Vsi smo jokali. Skupno smo šli na stričev dom in tam ostali za dva dni. Nam otrokom je prinesla zlate verižice za spomin. Na veliko noč je pa stara mama in vsa stričeva družina prišla k nam. Imeli smo veliko veselje, ker je bil tudi moj rojstni dan. Lepe pozdrave vsem kotičkarjem. — **Eda Tomažič, Ringwood, Vic.**

AKCIJA ZA DOM

V OSVEŽENJE SPOMINA, da se nekatere zadeve ne pozabijo, zlasti pa v informacijo novejšemu članstvu SDS, se nam zdi potrebno objaviti sledeče stvari iz našega delovanja

BESEDILO PRAVILNIKA AKCIJE ZA DOM V SYDNEYU

1. **Namen:** Nakup slovenskega doma ali primernih prostorov za kulturne in družabne potrebe Slovencev v Sydneyu in okolici.

2. Način dela:

a) Akcija je samostojna organizacijska enota, ki dela v okviru Slovenskega društva Sydney.

b) Ko bo nakup doma uresničen, bo akcija opuščena. Njeno delo bo nadaljevalo sl. dr. Sydney, ki bo reorganizirano v kulturno-družabni klub po vzorcu avstralskih "nonprofitable" klubov.

c) Delovni člani akcije so izbrali tri ljudi (zaupnike), ki bodo urejevali in vodili vse delo akcije, skrbeli za točno knjigovodstvo in varnost denarja, ki mora biti naloženo na hranilni bančni račun.

d) Zaupniki: p. Valerijan Jenko, Alfred Brežnik in Vinko Ovičaj, ostanejo zaupniki doma tudi po nakupu in morejo ovreči sklepe vseh društvenih odborov in občnih zborov SDS, če se ti sklepi ne strinjajo z izvirnimi pravili in nameni akcije za dom. Če kateri zaupnik ne more izvrševati svoje dolžnosti, si sme določiti zastopnika.

e) Dvig denarja iz hranilne knjižnice je dopusten v vsakem času, če gre za nakup doma in se 75% darovalcev z njim strinja.

f) Formular za dvig denarja mora biti podpisan od vseh treh zaupnikov.

g) Če akcija v petih letih ne uspe, mora biti ves denar vrnjen.

h) Darovi izpod enega funta (£ 1-0-0) se ne vračajo, ampak postanejo last finančnih članov društva — preidejo v društveno blagajno.

i) Denar za slovenski dom smejo pobirati samo pooblaščenici poverjeniki akcije.

j) Poleg darov se sprejemajo tudi brezobrestna posojila, katera so vračljiva na trimesečno odpoved.

k) Poročila o napredku akcije bodo objavljena v "MISLIH".

1) Denar nabran za slovenski dom ne sme biti uporabljen za propagando akcije. Administrativne stroške akcije bo krilo Slovensko društvo.

Pravilnik stopi v veljavo s pričetkom akcije 18. julija 1964.

GORNJI PRAVILNIK je bil sprejet na seji odbora Slovenskega društva Sydney in članov Akcije za slovenskim dom v soboto 11. julija 1964.

Navzoči so bili p. Valerijan Jenko, Vinko Ovičaj, Alfred Brežnik, Jože Čuješ, Vinko Kobal, Lucijan Mozetič, Antonija Vodopivec, Ivan Koželj, Lojze Košorok, Jože Marinč, Stane Salobir, Rudi Brežnik, Jože Cetin, Virgil Ferfolja in gospe Čuješ, Košorok, Koželj.

POGLED ŠE MALO BOLJ NAZAJ.

Po "Javnem pozivu Slovincem v Sydneyu," objavljenem v februarški številki MISLI leta 1964, in po nekaj privatnih sestankih zainteresiranih se je dne 13. maja 1964 zbralo majhno število rojakov, da v napol uradnem pomenku ugotovijo, kakšne so možnosti za nastop zamišljene AKCIJE ZA DOM. Prišlo je do sklepa, da je treba ponuditi tedaj zelo slabotnemu Slovenskemu društvu Sydney roko za sodelovanje. To se je nemudoma zgodilo.

Tako je prišlo do skupne seje Akcije za dom in Slovenskega društva Sydney, na kateri je bil sprejet tu objavljeni Pravilnik. Pravilnik govori sam zase in nam ni treba tolmačiti ga posebej.

Naj samo še dostavimo, da je naslednji občni zbor SDS leta 1965 vse uradno sprejel. PRAVILNIK je postal sestavni del društvenih pravil. Izglasovan je bil še poseben dokument pod zaglavjem: OSNOVNI CILJI IN NAMENI SDS. V tem dokumentu je važna zlasti točka 14. Na naslednjem občnem zboru društva, 28. jan. 1966, je bil obenem s predsedniškim poročilom in brez debate sprejet. Je še vedno vsem na vpogled.

KUPILI SMO ZEMLJO ZA SLOVENSKI DOM

Zdi se, da nekateri udje SDS, zlasti tisti, ki so pozneje pristopili, nakup zemlje napačno razumejo. Zakaj zemlje ni kupilo društvo samo, zakaj zaupniki na svoja imena? Ali ni to toliko, kot da so zemljo kupili sami zase?

Naš odgovor: Društvo že zato ni moglo kupiti zemlje, ker ni bilo kot društvo registrirano. Zem-

lja je bila kupljena s sporazumom z društvom in natanko po besedilu Pravidnika iz leta 1964, torej za društvo.

Uradni dokument o nakupu zemlje se v izvirniku glasi:

"THIS TRUST DEED made the 5th day of February 1969, between Alfred Brežnik, Valerijan Jenko and Vinko Ovič (hereinafter called the Trustees) of the One Part AND Jože Čuješ (hereinafter called the President) for and on behalf of the Slovene Association Sydney, of the Other Part. WHEREAS the Trustees propose to purchase ALL THAT PIECE of the land.....

AND WHEREAS the said property is in fact being purchased by the Trustees in TRUST for the Association."

Z a k l j u č e k .

Upamo, da smo s tem pojasnili vse dvome in razgnali vse baybave, ki so bili sicer nepotrebni, pa morda vendar upoštevanja vredni. Smo pač ljudje in razni pomisleki so človeško razumljivi.

Upamo, da bo potekalo naše skupno delo tudi nadalje v lepi slogi in v zadovoljstvo vseh rojakov, posebno tistih, ki so darovali za nakup zemlje in smo jim za svoje delo odgovorni.

ZAUPNIKI AZD: Jenko, Brežnik, Ovič.

SLOVENSKO DRUŠTVO SYDNEY

Tudi letos bomo praznovali

PRIHOD ZELENEGA JURJA

v soboto 25. aprila zvečer
Poljska dvorana Canley Vale
(vagal West & Bareena Sts.)

Obnovili bomo stari običaj,
pridružite se nam v obilnem številu!
Godba JADRAN. — Alkoholnih pijač
ne imejte s seboj! — ODBOR.

SLOVENSKO DRUŠTVO SYDNEY

vabi rojake in rojakinje na

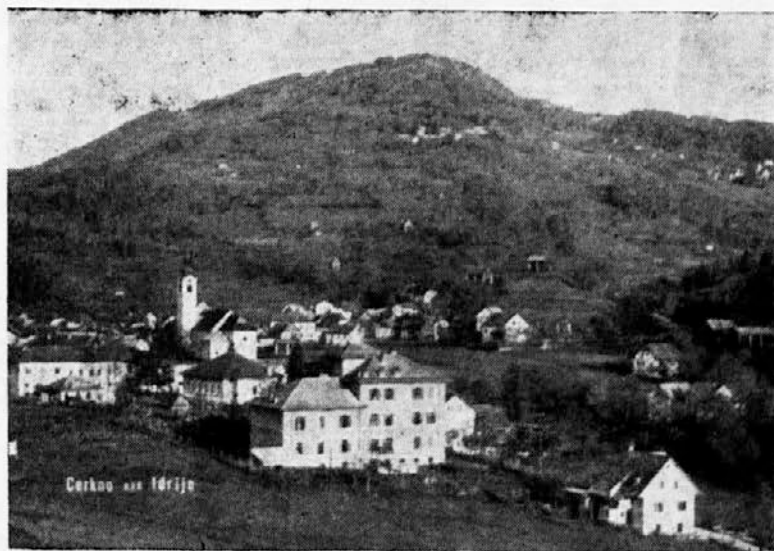
MATERINSKO PROSLAVO

v soboto 9. maja zvečer
Poljska dvorana Canley Vale
(vagal West & Bareena Sts.)

DRUGI DAN, V NEDELJO 10. MAJA

popoldne ob 3. ponovitev proslave

NA SLOVENSKI ZEMLJI HORSLEY PARK

JAMES COOK

NA TAHITIJU

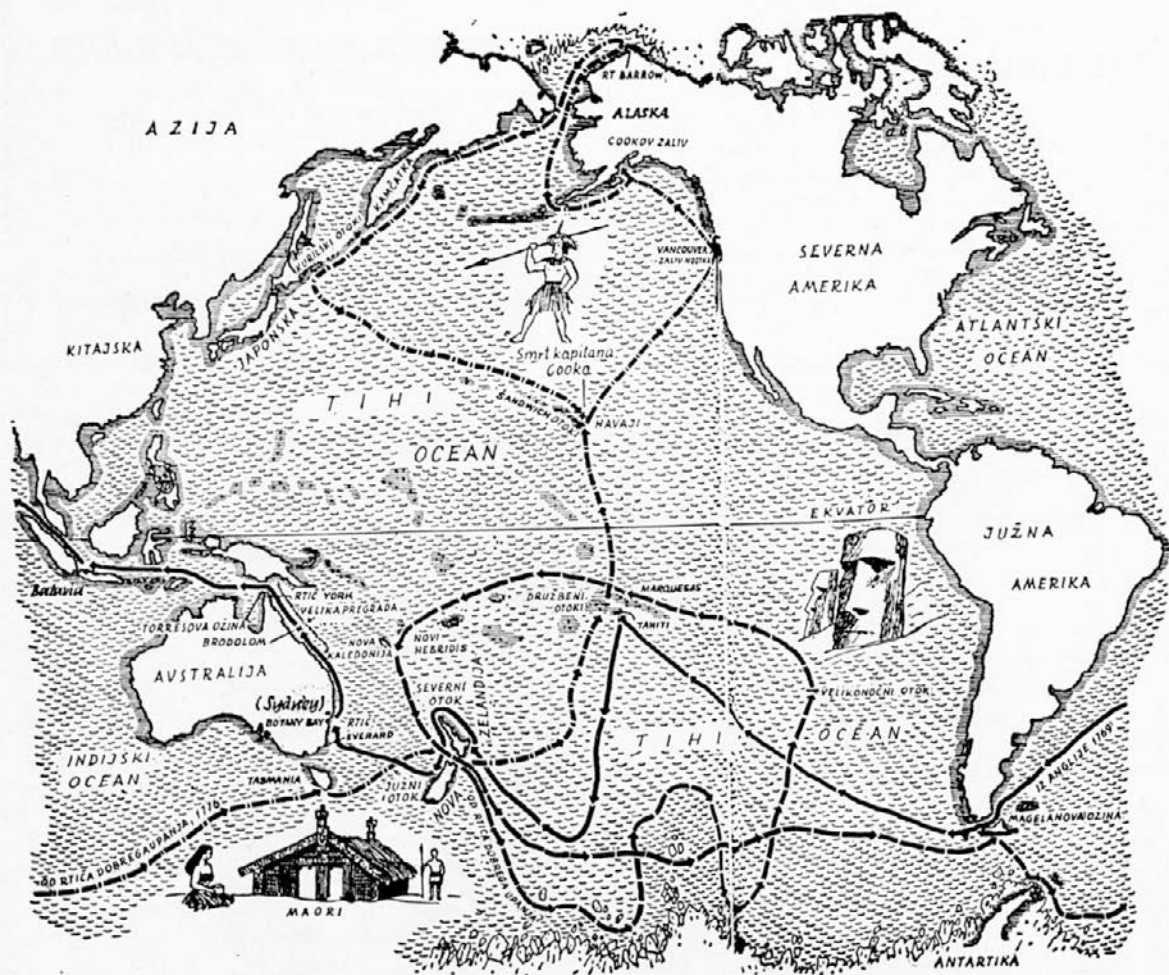
ZADNJIČ SMO BRALI, da je James Cook z ladjo "Endeavour" odplul proti Pacifiku in Tahitskim otokom po uradnem nalogu zato, da bi znanstveniki opazovali prehod Venere mimo Sonca. Vemo pa že tudi, da je imel poleg tega še druga in bolj imenitna naročila. Preden ga spremljamo na njegovi nadaljnji morski poti, pogledjmo, kako se mu je godilo na Tahitskih otokih.

Na vsej vožnji do teh otokov je šlo vse po sreči. Smolo je imel samo Sir Joseph Banks, naravoslovec v Cookovem spremstvu. Ko je ladja plula skozi Magallanovo ožino ob koncu Južne Amerike, je po vsej sili hotel s skupino ljudi na

kopno, češ da utegne tam najti kake redke rastline. Kar v naglici je sestavil odpravo iz nekaj ljudi. Ni pa bil pripravljen na sneg in oster mraz. Toliko da ni zmrznil sam in vsi v njegovi odpravi. Cooka je ta pripetljaj spravil v slabo voljo in ni več dovolil takih skokov na kopno, dokler ni Endeavour prispel na Tahiti.

Na dolgi vožnji proti Južnemu mroju je imel Cook imenitno priložnost, da je lahko delal na krovu poskuse z živlenskimi pogoji. Zahteval je od svojih ljudi, da uživajo sveže meso, sadje in zelenjavo, kadar je bilo le mogoče. Če pa sveže hrane ni bilo pri roki, naj jedo konzervirane pomaranče in limone in neko mešanico posušenih zelišč.

Cook je bil tudi zelo natančen glede snage. V 18. stoletju so bile ladje umazane. Stranišč ni bilo, prostori, v katerih so bivali monarji, pa so

bili natrpani in nečedni. Zaradi nesnage, pomanjkanja svežega zraka in prenatrpanosti z ljudmi so se bolezni bliskovito širile. Na vsaki dolgi vožnji po morju je umrlo izredno veliko ljudi. Toda saj je celo v vojskah tiste čase bolezen pobrala več ljudi, kakor jih je pokosil sovražnikov meč.

Cook je sklenil, da bo temu napravil konec, čeprav se je vsem, celo ladijskemu zdravniku, zdel prismojen, ko je toliko sitnaril zaradi pravilne prehrane in snage. Toda ladja Endeavour je dosegla Tahiti ne da bi na dolgi poti zaradi bolezni umrl en sam človek! Sploh so na vsem potovanju izgubili samo dva moža. Umrli sta zaradi ozeblin: to je bil posledek izleta na kopno, ki ga je bil organiziral Joseph Banks v Magallanovi ožini.

Meseca maja je Endeavour prispel na otok Tahiti in se zasedel v zalivu Matavai. Tahiti je dve leti prej odkril drug Anglež, kapitan Wallis. Več mož, ki so bili v Wallisovi službi, je sedaj plulo s Cookom. Na Angleže je lepota otokov naredila močan vtis. Nad zalivom je kipel proti nebu ugasel vulkan, onstran belih koralnih obrežij in modro zelenega morja so rasla pisana tropska drevesa in cvetlice. Domačini so jim prišli v kanujih naproti. Bili so zares čudoviti ljudje — veseli, prijazni in prav tako lepi za pogled kakor njihov otok.

"Taio", so vzklikali. "Boba".

Tisti mornarji, ki so bili na otoku že poprej

in jezik nekoliko poznali, so odgovorili: "Taio, taio!" To pomeni: prijatelj.

Domačini so z veseljem zamenjavali ribe in kokosove orehe za kruh in žeblje. Pri trgovanju so bili zelo pošteni, drugače pa naravnost neverjetno spretni tatovi. Taki so bili sploh skoraj vsi prebivalci Južnega morja. Tatvina jim je bila neke vrste šport. Cook se je tega zavedal in je napravil primerne varnostne ukrepe. A kljub temu so Tahitijci posadki Edeavourja prizadeli nič koliko preglavic. Kradli so revolverje in daljnogled, pa tudi kose oblačil mornarjem. Znanstveno opremo je dal Cook zavarovati z močno stražo, vendar sta imela znanstvenika Joseph Banks in Charles Green dela na pretek, ko sta morala paziti, da ni kaj izginilo.

Na srečo je bilo vse v redu, ko je prišel dan Venerinega prehoda. Cook in Green sta opazovala ta znameniti dogodek brez posebnih težav. Cook je o tem zapisal v ladijsko knjigo besede:

"Četrtek je bil za naš namen tako ugoden, da bi si česa boljšega ne mogli želeli. Ves dan ni bilo oblaka, nebo je bilo popolnoma jasno".

Tako je Cook izpolnil uradno povelje mornariškega ministrstva. Zdaj je bilo treba izvesti še skrivno naročilo. Prehod Venere so že opazovali, zdaj je moral Cook ugotoviti, "ali je še neraziskani del južne polute samo velikanska gmo-ta vode ali pa ima še kako celino."

S tem namenom pred očmi je ukazal posadki Endeavourja, naj dvigne sidro. (Bo še.)

NADALJNI DAROVI ZA SKLAD

in druge namene

\$7: Rudi Brežnik; \$5: Anton Žitnik, Branko Cvetkovič; \$4: Anita Sarazin, Iva Drčar; \$3: Franc Mautner, Vitomir Miletič, Slavko Hrast, Cvetko Falež, Tone Gabršek, Vinko Tomazin, Anton Pasič;

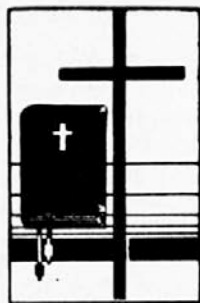
\$2: Jože Kosi, Anica Sivec, Heda Stankovič, Danilo Gustin, Štefka Smole, Kancjan Kobal, Ivanka Bobek, Ludvik Martin, Marija Taubner, Ivanka Dodič, Franc Rolih, John Habor, Franc Janežič, Jože Seles, Zvonko Bezjak, Anton Premrl, Matija Cimerman, Leopold Dejak, Martin Berkopec;

\$1: Marija Birska, Jožef Gorup, Ana Gasperin, Ernest Rutar, Franc Pavlovic, Ivan Zlatar, Neža Hodalj, Karl Mlinarič, Marija Lotrič, Evgen

Braidot, Adolf Persič, Feliks Kovačič, Pavla Bernetič, Slavko Tomšič, Marija Umbrazunas, Janez Kveder, Adam Klančič, Ludvik Cerkvenik, Ludvik Tušek.

P. PODERŽAJ, INDIJA. — \$7: L. Martin, Neimenovan; \$5: Silvo Mugerli; \$2: Nikolaj Prezelj; \$1: Ivan Tinac.

SLOMSEK — Neimenovan \$16; Ivan Legiša \$5; Angela Kostevc \$2; Marija Habor \$1. — Tako je zbirka narasla na \$100 in smo jo izročili za poslanje v Rim p. Valerijanu, namestnemu postulatorju za Slomškovo beatifikacijo. — Prisrčna hvala vsem zgoraj naštetim darovalcem: Bog povrni!

Iz Slovenske Duhovniške Pisarne N.S.W

P. Valerijan Jenko ofm

311 Merrylands Rd., Merryland, N.S.W. 2160

Telefon: 637-7147

Službe božje

Nedelja 19. aprila (tretja v mesecu):

Merrylands, sv. Rafael, ob 8:30

Leichhardt, sv. Jožef (Roseby & Burnley) ob 10:30

CANBERRA (Braddon) ob 6. zvečer

Nedelja 26. aprila (četrt):

Merrylands, sv. Rafael, ob 8:30

Sydney, St. Patrick, ob 10:30

Nedelja 3. maja (prva):

Merrylands, sv. Rafael, ob 8:30

Croydon Park, sv. Janez, ob 10:30

ST. MARY'S CATHEDRAL, Sydney, ob 11.

PRIPOMBA: To nedeljo slovenska služba božja v Blacktownu odpade. To zaradi slovesnosti v katedrali. Več o njej berete posebej. Iz Blacktowna boste šli ali v Merrylands, ki je bliže vam kot onim v Croydon Parku, ali pa ob 11. v Sydney.

Četrtek 7. maja — VNEBOHOD GOSPODOV:

Merrylands, sv. Rafael, ob 7:30 zvečer

Sydney, St. Patrick, ob 8. zvečer

Nedelja 10. maja (druga):

Merrylands, sv. Rafael, ob 8:30

Sydney, St. Patrick, ob 10:30

WOLLONGONG (st. Francis H.) ob 4.45

Nedelja 17. maja (tretja) BINKOŠTI

Merrylands, sv. Rafael, ob 8:30

Leichhardt, sv. Jožef, ob 10:30

CANBERRA (Braddon) ob 6. zvečer.

V nedeljo 3. maja v katedralo!

Ta dan bo cerkveno praznovanje dogodka 200-letnice odkritja Avstralije. Organizatorji lepe slovesnosti so sklenili pritegniti k proslavam tudi nove priseljence.

Ob enajsti uri dopoldan se bomo zbrali v katedrali Matere božje v Sydneyu in bomo prisostvovali maši, ki jo bo opravil kardinal Gilroy skupaj z kaplani raznih narodnosti. Vsaj dvajset jih bo somaševalo z njim. ORGANIZATORJI TE SLOVESNOSTI NUJNO PROSIJO, DA BI PRIŠLI V NARODNIH NOŠAH. TOREJ POKAŽIMO SE V NJIH!

Šmarnična pobožnost

V mesecu maju bo v Merrylandsu šmarnična pobožnost **vsak petek ob 7:30 zvečer**. Upam, da bo številnejša udeležba, kot je bila v postu pri križevem potu. — Poleg petkov bo majniska pobožnost tudi **po večerni maši na Vnebohod, četrtek 7. maja**. Počastili bomo ob tej priliki Svetogorsko Mater božjo.

Velikonočno praznovanje — za nami

Začeli smo ga na cvetno nedeljo na slovenski zemlji v Horley Parku. Procesije in maše na prostem se je udeležilo lepo število narodnih noš. Veliko otrok — poleg odraslih — je prejelo obhajilo.

Po cerkvenem opraviilu je bil program v počastitev pesnika Simona Gregorčiča. Otroci so prav pristrčno deklamirali nekaj njegovih pesmi. Gdč. Tončka Vodopivec je vodila program in pojasnjevala posamezna pesniška razdobja Gregorčičeva.

Zadnje tri dni velikega ali svetega tedna smo imeli obrede v Merrylandsu-Veselovem. Veliki petek popoldne je bila liturgija tudi v "naši" cerkvi v Leichhardt, ki so jo rojaki kar napolnili.

Velika nedelja je privabila toliko vernikov, da je bila cerkev v Merrylandsu polna dvakrat, pri sv. Patricku v mestu pa enkrat. Mešani pevski zbor je popeval pri vigiliji v soboto in na veliko noč pri drugi maši. Radi pojejo tudi sicer pri naših službah božjih in jim moramo biti iz srca hvaležni.

Zahvaliti se moram tudi številnim ministrantom, majhnim in velikim, in drugim, ki ste okrasili zelo okusno oltar in božji grob. Končno iskren bogopovrni darovalcem za cerkev. Bil je lep odziv. Imena in darove prinese junijski RAFAEL. Tudi ta mesec bodo tri maše za dobrotnike naše cerkve in sestre v Melbournu bodo opravile uro molitve.

"PIRHOVANJE" v Paddingtonu je pritegnilo nekaj nad 300 rojakov. Pri napovedanem srečanju je žreb zadel ime: **Anton Laznik**, Concord. Izbral si je potovanje v Snowy Mountains. Čestitke! Vsem, ki ste srečke kupili, pa prav lepa hvala! — **P. Valerijan**.

PISAL JE, ČITAJMO!

Pod napisom: DUHOVNIK MED LJUDMI piše nepodpisan v reviji Cerkev v današnjem svetu, ki izhaja v Ljubljani, med drugim:

BREZ DVOMA LJUDJE pričakujejo od duhovnika veliko več kot v preteklosti. To je zaradi naglega razvoja in napredka razumljivo. Za športnika bo duhovnik privlačen, če se zanima za šport. Drugemu bo duhovnik ugajal, če je znanstvenik. Tretjemu spet, če je ljubitelj ali izvajalec beat glasbe. Ne manjka celo takih, ki pričakujejo od duhovnika, da bo politična osebnost.

Kakšen torej naj bo duhovnik med ljudmi? Gotovo po naročilu in želji večnega Duhovnika Kristusa. Vsak duhovnik se mora prilagoditi času, kraju in razmeram, v katerih živi. Osnovno, kar mora odlikovati vsakega duhovnika, pa mora biti ljubezen, ki je združena z dobroto. Mislim, da tega ljudje od nas najbolj pričakujejo in to upravičeno.

Ljudje, s katerimi živim, so veliko bolj različnih značajev kakor prsti na isti roki. Za kristjane, ki jih je pri nas malo, bi mogel uporabiti Jezusovo priliko o semenu in sejavcu. Mnogo je med njimi takih, ki božjo besedo poslušajo, a je v srcu ne ohranijo. Z nekristajni nimamo mnogo stikov, zato je o njih težko kaj povedati. Tu mislim predvsem na jehovce.

Z nevernimi se srečamo pogosto na pokopališču. Hvala Bogu, da je med njimi mnogo takih, ki spoštujejo krščanski pogreb. Nekateri pa dajo čutiti, da je duhovnik odveč in nezaželen. Mislim, da nihče ne gre na pogreb zaradi duhovnika, ampak zaradi pokojnika.

Neredko se dogaja, da si predstavlja kakšna oseba duhovnika le kot uradnika, ki ji mora ustreči na katerokoli prošnjo. Včasih celo proti cerkvenim predpisom (na primer pokopati človeka, ki je bil samo civilno poročen, a tega ni uredil pred smrtjo.) Ker duhovnik tega ne sme in ne more storiti, mu stranka izreče besede trdosrčnosti, nepopustljivosti in nemodernosti.

Misli, April, 1970

OČE NEBEŠKI, GLEJ!

Inž. Ivan Žigon

*Kje lepe sanje so, mladosti kje opoj?
Prešlo je vse. Pred mano pa iskri se vino.
Oktobrskega listja tak je zlati soj.*

*Lasje srebrijo se na glavi trudni,
spomini — jate ptic — pa v dalj lete,
a vendarle še dalje misel gre:
tja v večno, nepoznano domovino,
v neskončnosti prečudežno sinjino.*

IZ MATIČNIH KNJIG N.S.W.

P o r o k a

Rudi Brežnik in **Elizabeth Kodela**, oba rojena v Celju. Priči sta bila Alfred Brežnik in Hildegard Postek — 7.2.1970.

K r s t i

Margaret Justina Hatežič, Lake Heights. Oče Marijan, mati Margareta Mali. Botrovala sta Krešimir in Katarina Ban — 8.2.1970.

Ingrid Markočič, Unanderra. Oče Danilo, mati Mirka Markočič. Botrovala Anton in Alojzija Markočič. Botro je pri krstu zastopala Marija Sirotič — 8.2.1970.

Sonja Plešec, Botany. Oče Andrej, mati Mira Zidanšek. Botrovala Stanko Plut in Milena Zidanšek — 15.2.1970.

Jenie Sonja Koščak, Sydney. Oče Jože, mati Vida r. Gustinčič. Botrovala Viktor in Cvetka Koblar — 21.2.1970.

Steven Božidar Žabar, Auburn. Oče Jože, mati Ana r. Valčič. Botrovala Milan in Ivanka Brožič — 21.2.1970.

Suzie Hodnik, Croydon. Oče Justin, mati Daniela r. Strnad. Botrovala Anton Fatur in Franciska Zorzut — 8.3.1970.

Lily Rosemarie Lozej, Auburn. Oče Emil, mati Emilija r. Cergolj. Botrovala Milan in Vesna Jazbec — 29.3.1970.

Janko John Kušej, Villawood. Oče Janko, mati Olga r. Čerpnjak. Boter Ivan Habik — 29.3.1970.

John Robert Kosi, Towradgi. Oče Anton, mati Marija r. Tomanič. Botrovala Jože in Milica Kosi — 29.3.1970.

Suzanna Jadranka Jurišević, Mawson, A.C.T. Oče Franjo, mati Vilma r. Jurišević. Botrovala Angel in Marija Jurišević. — 8.2.1970.

Sonja Marija Valenčič, Leichhardt. Oče Zdravko, mati Draga r. Kušcer. Botrovala Rafael in Angela Zadel.

NEW SOUTH WALES

Kingsgrove. — S tem pismom se obračam na rojake v Avstraliji s prošnjo, da mi pomagajo ustreči prijatelju v Avstriji, ako je le kako mogoče. Zadeva je ta. Preden sem lani odpotoval v Avstralijo, sem nekaj časa preživel pri Andreju Jesihu, ki je doma na Javorniku pri Jesenicah. Pravil mi je, da ima brata Viktorja nekje v Avstraliji, in me prosil, da ga poiščem. *Viktor Jesih* je kmalu po zadnji vojski odšel v Avstralijo in živel v Tasmaniji. Iz njegovih pisem je razvidno, da je bilo več Slovencev skupaj in bo morda le kdo to pisanje bral, ki bo vedel kaj povedati o Viktorju Jesihu. Svojem se je zadnjič oglasil v juliju 1951, potem je vsaka sled za njim izginila. Iskali so ga preko oblasti, pa od nikoder ni nič. Doma so pričakovali, da bo vsaj kakšen glas o njegovi smrti pa še tega ni bilo. Zavedam se, da je tudi zdaj jako malo nade na kakšno sporočilo, vendar pišem in prosim, ker sem Viktorjevemu bratu obljubil poskusiti srečo. Za vsak glas, ki ga morda izzove to pisanje, bom zelo hvaležen. Pozdrav vsem rojakom! — **Zdravko Anderle**, 16 Margaret St., Kingsgrove 2208.

Concord. — V roke mi je prišla številka mesečnika ŽIVLJENJE, ki izhaja za Slovence v Venezueli. Je od junija 1969. Pod napisom: OBČESTVO IN DRUŠTVO piše: "Pred 10 leti smo začeli v Venezueli organizirati svoje občestvo. Čutili smo potrebo po njem. Izkoreninjeni iz naravnega domačega okolja in naenkrat presajeni v drugo gredo, se nismo takoj znašli. Tuja zemlja, drugo 'gnojilo', drugačen zrak. Vse to je ogrožalo naravno rast naše osebnosti. Da pa se zavarujemo, da si zagotovimo duhovno bitnost, smo stopili skupaj. Začeli smo graditi svoje občestvo. Da pa to delo laže vršimo, smo se povezali v društvo tu v Caracasu, kakor tudi v Valenciji. Občestvo ni isto kot društvo. Občestvo je širše kot društvo. Obsega vse rojake, tudi one, ki niso včlanjeni v nobeno društvo. Čemu torej društvo? Društvo je v službi občestva: druži, povezuje, usmerja, spodbuja. Skrbi morda najprej za domačo zabavo, ki naj bo poštena in pristna, primerna našemu čutenju. Nato poživlja naše kulturne dobrine, v katerih smo rasli 20,30 let. Prinesli smo jih

s seboj v tujino: jezik, pesem, navade. Tega zaklada ne smemo uničiti kot nepotrebno šaro ali nadležno breme. Je del naše osebnosti in društvo v občestvu nam ga ohranja. Tudi se ne da uničiti. To bi zmogla le sila. Toda taka 'operacija' bi škodovala vsakemu, ker bi bila nenaravna. Tuja omika, prosveta, jezik, pesem, čutenje — vse to lahko poveča in oplodi našo duhovno bit, ne more je pa nadomestiti". — Tako sem bral v tisti številki lista iz Venezuele. Zdi se mi vredno ponoviti v MISLIH. Nič ne bo škode, če pazno preberejo med nami tisti, ki spadajo samo k našemu tukajšnjemu občestvu, in tisti, ki spadajo tudi k društvu. — *Pepe Metulj*.

Warrawong. — Prosim za objavo darov v pomoč družini Thuma v Wollongongu ob izgubi žene in matere Selme. Darovali so po \$5: družine Bason, Iskra, J.H. Iskra, Ferbežar, Brelih, Arhar; \$3. M.M.Hatežič; \$2: J.A. Iskra, Kesmič, Tuljak, Košak; \$1: Marinčič; \$0.60 Podbevšek. Zahvala gre tudi Albinu Grmeku, ki je zbirko organiziral. Bog povrni vsem! — **Pavle Arhar**. No.19

VICTORIA

Geelong. — No, pa naj se oglasim v imenu tukajšnjega Slovenskega društva, da bo potrjeno, kar je p. urednik napisal v januarski številki: "... včasih pomaga tudi samo malo podreganja. . ."

Slovensko društvo v Geelongu je že več let posedovalo zemljo, ki pa ni obetala, da bi mogli na njej razviti kako aktivnost. Posrečilo se nam jo je prodati. Obenem smo se razgledovali, kje bi našli kaj za nas. Pogled nam je obstal na lepem kosu zemlje (nekaj nad pet akrov), ki je bil naprodaj. Pred nekaj meseci si je društveni odbor z nekaterimi zainteresiranimi člani to zemljišče ogledal. Na samem zemljišču smo takrat izglasovali, naj se ta zemlja čimprej kupi. Cena zemljišča je bila \$4,600, s prepisom in ostalimi formalnostmi vred \$4,750. Na veliko zadovoljstvo odbora in članov smo to vsoto placali v gotovini in postali lastniki.

Naše slovensko zemljišče leži od Goldsworthy Rd., Loveley Banks: okrog šest milj in pol od glavne geelongske pošte. Od Bell Parka, kjer živi pretežna večina Slovencev, okrog tri milje in pol.

Prvo delo na kupljeni zemlji je bilo, da smo jo ogradili. Bilo je za dva dni dela. Iskrena zahvala vsem, ki so v to položili svoj trud in prosti čas. Enako vsem, ki so kakor koli sodelovali.

Namen odbora je, da bi za letošnjo jesen ob eni strani zemljišča nasadili hitro rastoče dreve, ki bi ublažilo veter. Za približno en akter naj bi zasadili gozda, kjer bo čez nekaj let že prijetna senca. Sem na lastno zemljo naj bi se zatekale naše slovenske družine, kjer bo dovolj prostora za razvedrilo otrok in odraslih. Seveda bomo imeli še veliko dela, da uredimo prikupen dostop na zemljišče. Upamo, da bodo prišli na pomoč vsi člani društva. Bog daj, da bi poleg gozdiča in igrišča kmalu zrastle tudi slovenska dvorana, skupni dom nas vseh. Vemo, da bo treba še dosti dobre volje in vzajemnosti, a začetek je vsekakor lep in poln načrtov. — V.J.

Ringwood. — Danes imam pa zares nekaj novega. Pred veliko nočjo sem se udeležila s teto Anico in sestro Edo lepe prireditve, ki se ji pravi MARIAPOLIS. Po naše bi se reklo. Marijino mesto. Bili smo po večini mladi, pa tudi starejši so bili vmes, vseh okoli 60. Bili smo preprosti in šolani, tudi nekaj sester in duhovnikov je bilo. Ostali smo tam tri dni. Kaj smo delali? Največ smo peli, se pogovarjali in poslušali predavanja. Imeli smo tudi mašo in obhajilo prejeli pod obema podobama.

Ko smo prišli tja, nisem prav nikogar poznala. Udomačila sem se pa hitro, ker so bili vsi udeleženci zelo prijazni in ljubezni. Drug do drugega in do vseh skupaj, kot bi bili vsi že od nekdaj najboljši prijatelji. Nas mlade so večkrat sklicali v posebno skupino, ki se je pravi "Gen". To pomeni: nova generacija. Naredili smo sklep, da mora priti do revolucije na svetu, da bo postal boljši in lepši. Ampak naša revolucija ne bo poznala sile in puške, samo ljubezen do bližnjega. V vsakem človeku naj bi videli brata ali sestro in jima storili kaj dobrega. Najbolj so mi ostali v spominu srečni in zadovoljni obrazi vseh udeležencev.

Bom pripisala kitico pesmi, ki se mi je najbolj dopadla:

Today my heart has so much joy
I want to love all humanity
In every face I see a friend
And every friend has a smile for me.

Večkrat si mislim, kako bi bilo lepo na svetu, če bi ves svet postal MARIAPOLIS — Marijino mesto. — Lili Tomažič.

Misli, April, 1970

SOUTH AUSTRALIA

Adelaide. — Ravno berem škofijski list THE SOUTHERN CROSS in sem se spet spomnila na dopis v februarški številki MISLI. Poslala ga je Anica Markič iz Ringwooda v Victoriji. Že takrat sem ji hotela napisati zahvalo za tako materinsko občutno pisanje, ki mora človeku seči globoko v srce. Da nisem pisala, je krivda ne samo moja, saj smo res skoraj vsi taki, da beremo že še, pisati se pa kar ne moremo pripraviti. Ne bom se opravičevala, tudi jaz sem z pisanjem jako lena. Zdaj me je pa branje v rečenem listu prisililo k pisanju. Kar sem ravno brala, potrjuje vsako besedo v pismu Anice Markič. Piše tako: V Glasgovo ve vsak človek, da deteti jokajo, ko jih mečejo v incinerator. Znan je nedavni primer, ko je neko dete jokalo cele pol ure, pa so ga vendar vrgli proč. Govor je o dojenčkih, ki so jih z abortusom vzeli iz maternih teles, seveda ne zato, da bi živeli. Prav res, kot pravi Anica, kakšno srce more imeti taka mati, in kakšno srce zdravniški in vsi tisti, ki se potegujejo za pravico vsake ženske, da si da napraviti abortus. Pa tudi tisti nimamo veliko srca, ki se na tihem jezimo nad grdobijo sveta, na glas pa rajši molčimo. Taka sem tudi jaz, zato sem odlašala zahvalo Anici in podpišem se za list samo z — M.Z.

SLOVENSKE KNJIGE NAPRODAJ

Vsaka po 1 dolar

Milena Merlak-Detela: SODBA OD SPODAJ — BESEDA BREZ BESEDE — SKRIVNOST DREVESA (3 knjige)

Hubert Pribac: BRONASTI TOLKAČ (1 knjiga)

Lev Detela: BLODNJAK — JUNAŠTVO SLAMNATEGA KRPANA — ATENTAT — IZKUŠNJE Z NEVIHTAMI — SLADKOR IN BIČ (5 knjig).

Pišite: Bert Pribac

20 Gatty Place

Scullin, ACT, 2614

Z Voeh Vetrov

O TRETJI SVETOVNI VOJSKI zadnje čase manj govorijo, zato pa toliko več o "tretjem svetu." To so tiste dežele in kontinenti, ki ne pripadajo h komunističnemu Vzhodu in ne svobodnemu in demokratičnemu Zahodu. Gre jim tudi priimek: Svet v razvoju. Mišljena je domala vsa Južna in Srednja Amerika, Afrika, velik del Azije in še kaj. Skupno sestavljajo polovico sveta. Čeprav so zaostale, velja tudi pri njih, da bogataši bolj in bolj bogatijo, revni padajo v globljo in globljo revščino. Če že domačih bogatašev ni, prihajajo tja bogataši s kapitalom iz prvega ali drugega sveta. Ljudje tretjega sveta se ne bavijo z vprašanjem tretje svetovne vojske, razpravljajo pa zelo resno o vprašanju revolucij, ker so kar prepričani, da da se brez nasilnih revolucij ne bodo nikoli otresli pijavk, ki jim sesajo kri. Zato je "tretji svet" nevaren, kot bi bila nevarna tretja svetovna vojska.

MITJA RIBIČIČA ŽIVA VEST je vsekakor dr. Ljubo Sirc, profesor na univerzi v Angliji. Ko je bil nedavno Ribičič na uradnem obisku v Londonu, mu je dr. Sirc poslal "odprto pismo", v katerem mu izprašuje vest zaradi obsodb nad Sircem samim, nad Nagodetom, Furlanom in drugimi, kar je vse leta 1947 osebno vodil Ribičič. Sprašuje ga: "Zakaj ste morali ubiti dr. Nagodeta? Zakaj ste morali prof. Furlana najprej obsoditi na smrt in ga štiri leta držati v samici, da je neozdravljivo zbolel? Zakaj ste morali na deset let obsoditi mojega očeta, ki sploh ni vedel, za kaj gre, da je čez štiri leta umrl?"

DR. LJUBO SIRC je ob isti priliki napisal o Ribičiču tudi sicer marsikaj za angleško (in svetovno) javnost. Med drugim: Mnogo ljudi ve, da je Ribičič sodeloval pri dejanskem streljanju domobranskih ujetnikov, ki so imeli roke varno zvezane na hrbtu. . . Ali: "Pred mojim izpustom iz ječe leta 1954 je izvajal name pritisk, da bi podpisal dokument, v katerem naj bi stalo, da bom obveščal jugoslovanske oblasti o vedenju tujcev. Postal bi komunistični agent, če bi se mi ne bilo posrečilo zbežati v Italijo. . .

JUGOSLOVANSKA TAJNA POLICIJA v inozemstvu je po poročilih zahodnega evropskega tiska pomorila lansko leto v Nemčiji, Franciji, švedski in španski 15 političnih izseljencev iz Jugoslavije. Zahodnjaki priznavajo, da so bili pomorjeni morda hudi ekstremisti, vendar se čudijo, kako more civilizirana država na ta način poravnati

račune s svojimi nasprotniki. Nekateri mislijo, da režim v Jugoslaviji skuša na ta način zastrašiti svojih pol milijona delavcev v tujini, da se ne bi nalezli preveč svobodnega mišljenja in ga celo zanesli domov pod sij peterokrake zvezde.

DVA NEMŠKA DUHOVNIKA IZ WESTFALIJE, upokojena župnika Tensundern in Hegenkoetter, sta več desetletij nadomestovala v zahodni Nemčiji slovenske dušne pastirje med izseljenci in sezonskimi delavci. Poročilo ve povedati, da je oba duhovnika nedavno papež Pavel VI. odlikoval z naslovom prelata. Tensundern se je naučil slovenščine že pred prvo svetovno vojsko, Hegenkoetter se je pa prišel učiti jezika kmalu po letu 1920 in sicer v Kamnik. Urednik MISLI se ga še iz tistih časov prav dobro spominja, saj sta nekaj časa živela pod isto streho.

PETDNEVNO GLADOVNO STAVKO si je naložila skupina mladih ljudi v Zürichu na švicarskem. Pet dni pred božičem niso ničesar užili. Vsa javnost je postala nanje pozorna. Stavkarji so razglasili, da že vnaprej protestirajo zoper "božično" požrtiye razsipnih soljudi, ki za praznike samo s tem računajo, koliko dobrot tega sveta bodo pogrnili po grlu v brezno svojih trebuškov. — Zares, vsega slabega na svetu le ni kriva mladina. . .

VESTNIK SLOV. DRUŠTVA MELBOURNE poroča o spremembi imena slovenskega nogometnega moštva, ki je za prejšnjim imenom SLOVENIA dobilo naziv — KEW — SLOVENE. VESTNIK igračem želi mnogo uspeha, nato dostavlja: Saj že s tem, da se boste pojavili na nogometnem igrišču, boste pridobili Slovincem v Melbourne prvo mesto. Melbourne je med Slovenci v Avstraliji prvo, ki je uspelo postaviti svojo enajstorico pred gol. Zakaj se ne bo pohvalili. Imamo prvo in najstarejše društvo v Avstraliji, prvi smo nabavili svoj dom in prvi zgradili svojo cerkev! — (In mi družji, kaj bomo rekli? Čestitajmo in — pohitimo za njimi!)

P. ROK ROMAC, hrvatski frančiškan in župnik v Sydney, je umrl v nedeljo 15. marca v 66. letu starosti. Kakega pol leta poprej je imel hud srčni napad in po njem ni mogel več okrevati. Pater Rok je prišel v Avstralijo v avgustu 1955 in se kmalu naselil v Sydneyu, kjer je ostal do smrti. Bil je dobro znan tudi med Slovenci in nam rad pomagal. Pred leti nam je orglal pri polnočnici, napravljal risbe za MISLI itd. Bil je doma v raznih umetnostih, pa tudi jezikov je znal celo

vrsto. Hrvatoma v Avstraliji je ustanovil verski mesečnik DOM in jim oskrbel lastno cerkev. Imel je še več lepih načrtov, božja volja je bila, da jih je prepustil drugim. Naj počiva v božjem miru, med nami mu bo ohranjen blag opomin.

NAŠ UMETNIK STANISLAV RAPOTEC bo priredil samostojno razstavo svojih najnovejših del v Canberri v tem mesecu. Razstava bo v McQuarry House galeriji in bo odprta 14 dni: od 25. aprila do 10. maja. Rojaki v v Canberri in okolici si bodo razstavo seveda do zadnjega vsi ogledali, čeprav morda ne isti dan in isto uro kot — kraljica s svojim visokim spremstvom. Razstava bo pokazala 15 popolnoma novih slik.

MSGR. IGNACIJ KUNSTELJ, znani vrhovni direktor slovenskih duhovnikov v izseljenstvu, se je v začetku marca iz Rima napotil proti Ljubljani. Prejel je bil uradno vabilo iz Slovenije, naj se udeleži konference slovenskih škofov. Ker je šlo zgolj za verske zadeve, se je rad odzval. Toda dospel je samo do Sežane. Tam so ga obmejne "oblasti" ustavile in mu povedale, da njegov obisk v Titovini in zaželen. Moral je tako nazaj. Preskrbeli so mu vozilo do meje, plačati je moral vozniaka sam. Ker je g. Kunstlja potrdil za sedanjo službo

sam papež, bo po naših mislih Tito ob obisku v Vatikanu dobil kakšno neprijetno vprašanje. Vsaj upamo!

DR. BOGDAN NOVAK je profesor za zgodovino na univerzi Toledo, Ohio. Prva povojna leta je preživel v Trstu. Ima pripravljeno obširno razpravo o dogodkih v Trstu med leti 1941 do 1954. Izdelal jo je v angleščini. V kratkem bo izšla v knjigi, ki jo bo izdala univerzitetna knjižna založba v Chicagi, Ill. Naslov knjige bi se po slovensko glasil: Narodnostni, ideološki in politični boji v Trstu v tistih letih.

SLOVENSKI ZDRAVNIKI — tukajšnji pridelek — se nam obetajo v Avstraliji. Glas Planinke v Brisbanu poroča o enem, ki se piše Henrik Vujica ml., in je začel študirati medicino v Townsvillu, Qld. Naši "Vetrovi" so pa zvedeli o dveh, ki sta sinova dr. Colje v Fairfieldu: Radovan in Igor. Radovan je bil sprejet na medicinsko fakulteto v Brisbanu, Igor v Perthu. Žal, da so daleč narazen. Pa morda je še kdo, naj se oglasi. Naši trojci želimo veliko uspeha. Naj si zapomnijo, da jih prištevamo SLOVENSKIM bodočim zdravnikom — fantje, slovenščine na univerzah ne pozabite!

TURISTIČNA AGENCIJA

OLYMPIC EXPRESS PTY. LTD.

PRIDITE OSEBNO,
TELEFONIRAJTE ALI PIŠITE

253 ELIZABETH STREET, SYDNEY 200. Tel. 26-1134.

V URADU

RADKO OLIP

- * urejuje rezervacije za vsa potovanja po morju in zraku — širom sveta, posebno v Slovenijo in ostalo Jugoslavijo
- * Izpolnjuje obrazce za potne liste, vize in druge dokumente
- * organizira prihod vaših sorodnikov in prijateljev v Avstralijo I.T.D.

CHARTER Z LETALOM: SYDNEY — BEOGRAD — SYDNEY \$ 646.36

SKUPINE Z LETALOM: SYDNEY — ZAGREB — SYDNEY \$ 836.60

SYDNEY — BEOGRAD — SYDNEY \$ 822.70

(to so cene za člane Affinity skupin)

Uradne ure 9-5 in ob sobotah 9-12

TURISTIČNA AGENCIJA

"PUTNIK"

72 Smith Street, Collingwood, VIC. 3066 — Lastnik: PAUL NIKOLICH

Priporočamo se za potovanja v Slovenijo po najnižjih cenah. Urejujemo vse potniške zadeve: potne liste, vize in druge dokumente.

Pripravljamo za vsak mesec skupinska potovanja v Slovenijo in druge kraje v Jugoslaviji

Pišite, telefonirajte ali pridite osebno.

Priporočite nas svojim prijateljem.

Ako živite daleč od nas, vam vse uredimo po pošti.

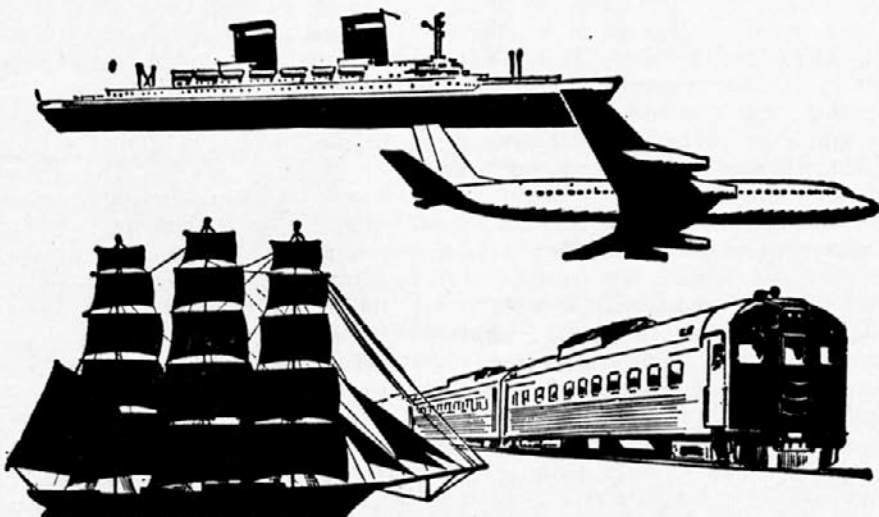
PUTNIK ima zvezo z vsemi kraji v Jugoslaviji.

PUTNIK je edina samostojna agencija v Avstraliji.

Odpri imamo vsak dan od 9. dop. do 6. pop. Ob sobotah od 9. do 12, ob nedeljah od 10. dop. do 2. pop.

URADNIKI: Mr. P. Nikolich, Mrs. N. N. Nakova,
Miss L. Koren, Mr. R. Manevski.

TELEFON: 419-1584, 419-2163
PO urah: 41-5978 in 44-6733

JERNEJ ROJ je eden novejših beguncev iz Ljubljane, kjer je imel svoje dni veliko posla v "današnji stvarnosti". V londonskem Klicu Triglava piše med drugim v odprtem pismu svojemu znancu, Jožetu Javoršku v Ljubljano: "Predno se naprej pogovarjava, morava razčistiti vprašanje o izdajstvu. Kdo je koga izdal? Opoziciji, ki beži v inozemstvo, mečete naprej, da izdaja domovino. Spor s Partijo ni izdaja domovine, kajti Partija je manjša, ki trenutno še vlada, domovina pa je zame vsa opozicija, ki se ne sme organizirati. Vidna je le na pokopališčih in mrliških vežah Tako so bili v Velenju odprli novo pokopališče s štirimi mrliškimi vežami. Tri so opremljene s križem, le ena sama z zvezdo in rdečim žametom. Volitve po slovensko: 75% proti režimu, 25% za režim. Tako bi nekako izpadle svobodne volitve. . ."

x x x

"Saj bi se še našlo prašičev", je zapisal PAVLIHA v Ljubljani, "pa kaj ko je premalo korit".

x x x

Ni do kraja dognano, kdo je bil. Če ne Adolf Persič, pa kdo drug. Ko je slavil prvo desetletnico bivanja v Avstraliji, so ga prijatelji vprašali, kako je zadovoljen z Avstralijo teh deset let. Rekel je: "Še dosti dobra dežela, nič ne zabavljam". Segel je v žep in pokazal denar.

"Poglejte! Ko sem prišel v Avstralijo, sem imel v žepu tri funte. Danes imam dva. Vprašam vas, v kateri deželi bi mogel živeti deset let in vsa leta zapraviti samo en funt?"

x x x

Lahkoživka je potožila zdravniku:

"Boli me, ko vedno bolj čutim, da se staram. Pa bi tako rada dolgo živela. Dajte mi kakšne kapljice, da mi ustavijo staranje."

Zdravnik je rekel:

"Takih kapljic nimam, povem vam pa, da boste živeli zelo dolgo, če se boste tudi starali dolgo. Kar pogumno se starajte!"

Misli, April, 1970

SLOVENSKE PLOŠČE
KNJIGE — SLOVARJI — MUZIKALNI
INSTRUMENTI

UNIVERSAL RECORD CO.

205 Gertrude St., Fitzroy, VIC. 3065
Tram 88, 89, 90 iz Bourke St. do postaje 13.

Kataloge in naročbe pošiljamo s pošto
POSLUŠAJTE RADIJSKO EMISIJO
ob sobotah 8.00 zvečer na

2CH — SYDNEY, Val 1170

STANISLAV FRANK

74 Rosewater Terrace, Ottoway, S.A. 5013

LICENSED LAND AGENT:

Posreduje pri nakupu in prodaji zemljišč
in hiš.

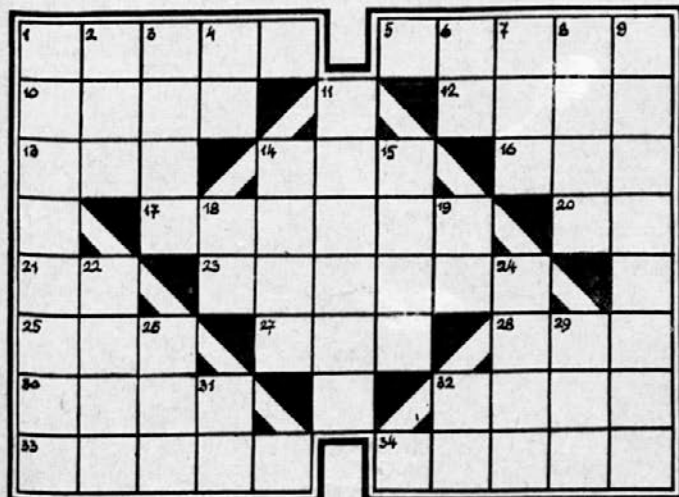
DARILNE POŠILJKE v Jugoslavijo
posreduje.

SERVICE ZA LISTINE: napravi vam
razne dokumente pooblastila, testamente itd.

ROJAKI! S polnim zaupanjem se obra-
čajte na nas v teh zadevah!

Tel. 42777

Tel. 42777

V ljubljanskem listu MLADINA je zapisal
Jože Petelin:

"Hrbtenica je kost, ki je pri nekaterih ljudeh
bolj prožna kot kavčuk."

To je bral nekdo v Kanadi in pripisal v "Ka-
nadski domovini": "Zanimivo je, da se tudi v svo-
bodni emigraciji dobijo ljudje s tako prožno hrbte-
nico."

Oboje je bral nekdo v Avstraliji, ki se ni več
dobro poznal s slovenščino. Poklical je rojaka in
ga vprašal:

"Čuješ, Jože, kaj to sve znači?"

KRIŽANKA

Vodoravno:

- 1 cerkveni dostojanstvenik pri stolnih cerkvah
5. mesec spomladi
- 10 učenik (hebrejsko, kot so apostoli rekli Jezusu)
- 11 kemični znak za dušik
- 12 vozilo po zasneženih cestah (nekoč)
- 13 del voza
- 14 poslanec, kurir
- 16 mizarški material
- 17 ime dveh mesecev v letu po slovensko
- 20 starejši (kratica)
- 21 10. in 5. črka abecede
- 23 zimski mesec (slovensko)
- 25 polovica Ortneka
- 27 del plačila vnaprej
- 28 tatvina z nasiljem
- 30 shlapljiva tekočina, rabijo jo v medicini
- 32 moško ime po domače
- 33 naslov etiopskega vladarja
- 34 ustanova

Navpično

- 1 zimski mesec (slov.)
- 2 paradiž
- 3 obluba
- 4 polovica šibe
- 6 post scriptum (pripis)
- 7 majhen plug
- 8 Neža po špansko
- 9 jesenski mesec (slov.)
- 11 brezverstvo, ateizem
- 14 velika slovenska reka
- 15 optična priprava
- 18 zaporedni črki v abecedi
- 19 polovica Nade
- 22 otroček
- 24 morala, nrvnost
- 26 obžalovanje
- 29 z njim vidimo
- 31 polovica rame
- 32 yes (nemško)

POZOR!

POZOR!

Preden kupite poltrone, divane ali "couche", pridite k nam ogledati si kvaliteto in nizke cene.

Izdelujemo jih sami, zato so naše cene za 50% odstotkov nižje kot drugod.

VINCENC STOLFA

562 High Street, Thornbury, Vic. 3071

Tel. 44-7380

Seveda se bomo pomenili po slovensko

Modrovala je sama zase družinska mati: Spet in spet moram slišati ali brati, da denar ni vse. Sicer to tudi sama vem. Ima pa le tudi denar svojo korist. Posebno dandanes. Naj le človek pomisli, kako bi se vzdržal dialog med starši in otroci, če bi ne bilo denarja!

ŠOFERSKI POUK V SLOVENŠČINI

Nudi ga vam z veseljem

"FRANKS AVTO ŠOLA"

23 The Boulevard, Fairfield West, NSW.

Telefon: 72-1583

Pridigar si je krepko privoščil možakarje, ki so venomer vpletali v svojo govorico hudiča. Hudo je grajal izraze, ki jih je tolikokrat slišal: Od kod pa tebe hudič prinaša? — Po hudičevo se moško držiš. — Kam te pa zdaj hudič nese? — Od hudiča težko je od tebe dobiti groš. — In še več takih "krilatic" jim je vrgel pod nos.

Ko so bili iz cerkve, je eden rekel tovarišu. Od vruga nam jih je napel. Take pridige pa še nisem slišal."

Oni drugi ga je pokaral: "Pa se ne misliš nič poboljšati? Od vruga si rekel. To je prav toliko kot od hudiča. Zakaj ne rečeš od vrabca?"

"Od vrabca? Predrobna pohvala za debelo pridigo!"

NAJCENEJŠE POTOVANJE

Z ladjo: MELBOURNE — GENOA
(izven sezone) \$ 350.00

Z letalom skupine: AVSTRALIJA —
BELGRAD — AVSTRALIJA \$ 822.70

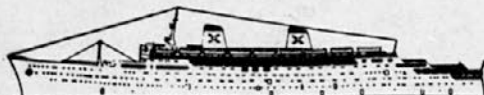
Z letalom skupine: AVSTRALIJA —
ZAGREB — AVSTRALIJA \$ 836.60

Lahko oskrbimo vse formalnosti

in potovanje za vaše družine in sorodstvo.

Z ladjo: GENOA — MELBOURNE
(vključno železnica iz Ljubljane)
\$ 471.75

Z letalom: LUBLJANA —
AVSTRALIJA \$ 608.80

Za podrobne informacije in tiskovine:

A L M A

POTNIŠKO PODJETJE

330 Little Collins Street (vagal Elizabeth St.,
Melbourne 3000. Telefon: 63-4001 & 63-4002